

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 535 - 536

Τιμή Φόλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΓ'.

Τηλ. 628.280

1—15 Φεβρουαρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

«Καὶ ἦν αὐτῷ κεχηρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου». (Λουκ. Β' 26).

Δεσποτικὴν ἑορτὴν ἐκ τῶν λαμπροτέρων ἑορτάζει τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἡ Φιλόστοργος Μήτηρ ἡμῶν, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, τὴν παιδρὰν καὶ πανεύσημον ἑορτὴν τῆς Υπαπαντῆς, ὑπενθυμίζουσα εἰς ἡμᾶς τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην καὶ θεῖαν συνάντησιν τοῦ Ἰησοῦ ὡς τεσσαρακονθήμερον ὁρέφους μετὰ τοῦ πρεσβύτου Συμεῶν. Ἡ ὑποδοχὴ αὕτη τοῦ Θεοῦ Βρέφους ὑπὸ τοῦ δικαίου Συμεῶν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἱεροσολύμων ἐνέχει παρ' ἡμῖν τοῖς Ὁρθόδοξοις Χριστιανοῖς ὅλως ἰδιαιτέραν πνευματικὴν σημασίαν, δι' αὐτὸν ἀκριβοῦς τὸν λόγον καὶ περιελήφθη εἰς τὰς ἐπισήμους Δεσποτικὰς ἑορτὰς τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ ἑορτάζεται κατ' ἔτος μὲ ἰδιάζουσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ πνευματικὴν χαρὰν. «Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωϋσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱερσόλυμα παραστήσαι τῷ Κυρίῳ».

Ὁ ἐξ ἀφάτου ἀγαθότητος καὶ εὐσπλαχνίας ἐνανθρωπήσας Σωτὴρ ἡμῶν, γεννηθεὶς ὑπὸ Νόμον (Γαλ. 4) ἀγεται τεσσαρακονθήμερος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἵνα πληρώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου διατεταγμένα καὶ παράσχῃ ἑαυτὸν παράδειγμα ἀξίον μιμήσεως καὶ εἰς ἡμᾶς. Καὶ ἐνῷ ἡ Πάναγνος Παρθένος προχωρεῖ πρὸς τὸν Ναὸν διὰ τὴν προσφέρειν θυσίαν διὰ τὸν καθαρισμόν καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ οὕτω τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Νόμου, ἰδοὺ φωνὴ πρεσβυτικὴ, φωνὴ ἀσθενῆς, φωνὴ γέροντος ἱερέως ἐξαγγέλλει τὴν αἰωνιότητα τοῦ τεσσαρακονθήμερου ὁρέφους, τὸν μέγαν καὶ παγκόσμιον προορισμὸν σωτηρίας καὶ φωτισμοῦ πάν-

των τῶν λαῶν καὶ διακηρύσσει ἐν πνεύματι προφητικῷ, ὅτι «ἰδοὺ, οὗτος κεῖται εἰς πτόσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σήμερον ἀντιλεγόμενον». Ὅποια χαρὰ ! ὅποια πνευματικὴ ἀγαλλίασις ! ὅποια θεῖα καὶ γλυκυτάτη εὐδαιμονία πληροῖ τὴν ψυχὴν τοῦ δικαίου Συμεῶν, ὅταν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ Βρέφους ὑποδέχεται καὶ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προφητεύῃ διὰ τὸν φωτισμὸν πάντων τῶν ἐν σκότει διατελούντων λαῶν καὶ τῆς δόξης τοῦ πιστοῦ Ἰσραὴλ !

Ἀλλὰ, καθ' ὃν χρόνον ὁ πρεσβύτερος γέρον, περιχαρὴς, διότι ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὸν Σωτῆρα, προλέγει τὸν μέγαν προορισμὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐξηπλώθησεν ὁ ὕπ' αὐτοῦ ἐν χερσὶν βασταζόμενος, αἰφνης γυνὴ πρεσβυτικὴ καὶ ἀφιερωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ, προλέγει καὶ διαβλέπει τὸν σταυρὸν τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸ μέγα ἄλγος, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο ἡμέραν τι νὰ νὰ πληῖξῃ τὴν καρδίαν τῆς Παρθένου Μητρός. Οὐτω λοιπόν, ἐν ᾧ πρὸς στιγμὴν ἡ Παρθένος Κόρη χαίρεται καὶ σικιτᾷ διὰ τὴν ἐλπιδοφόρον καὶ αἰσιδόξον πρόβρῃσιν τοῦ πρεσβύτου Συμεῶν, ἀμέσως σκυθρωπάζει καὶ σιωπᾷ εὐθὺς ὡς ἀκούει τὴν προφητείαν ἐκείνην τοῦ φρικτοῦ μέλλοντος, ἥτις πληροῖ ἀπὸ τοῦδε δέους καὶ ἄλγους τὴν ἁγίαν καρδίαν τῆς Παρθένου Μητρός : «καὶ σοὺ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία».

Τὰ δύο ταῦτα ἱερὰ καὶ σεβάσμα πρόσωπα τοῦ πρεσβύτου καὶ τῆς πρεσβυτικῆς παῖζουν τὸν κυριώτερον ρόλον καὶ συνθέτουν τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν οὐράνιον ἀτιμόφαιραν τῆς φαιδρᾶς ἑορτῆς τῆς Υπαπαντῆς ἥτις τῆς συναντήσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς 40ῃς ἡμέρου ὁρέφους μετὰ τοῦ πρεσβύτου Συμεῶν.

Πόσον ὠφέλιμον καὶ διδασκτικὸν δι' ἡμᾶς θὰ ἦτο γὰ

ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ἁγίαν ζωὴν τῶν δύο τούτων ὑπερέχων φυσιογνωμιῶν, τοῦ δικαίου Συμεὼν καὶ τῆς πρεσβυτίδος Ἄννης, ἵνα ἐκείθεν ἀντλήσωμεν διδάγματα ὑψηλά, διδάγματα ἁγία καὶ πρακτικά, τὰ ὅποια νὰ δύνανται νὰ χρησιμεύσουν εἰς ἡμᾶς εἰς τὴν καθημερινὴν μας ζωὴν.

Ὁ Πρεσβύτερος Συμεὼν καὶ ἡ πρεσβυτίς Ἄννα, ἀμφότεροι γέροντες καὶ ἀφιερωμένοι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, ζῶντες ἐν μέσῳ γενεᾶς σχολιᾶς καὶ διεστραμμένης κατὰ Παῦλον καὶ αἰσθανόμενοι θαυμάσια εἰς τὴν καρδίαν τῶν τὸν πόνον τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἐκλύσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐξήτουν παρὰ τοῦ Θεοῦ νυχθημερόν προσευχόμενοι τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν λύτρωσιν.

Ἐπόθουν καὶ αἱ δύο αὗται ἁγία καὶ ἐκλεκταὶ καρδίαι καὶ τὴν ἰδικήν των σωτηρίαν, ἀλλ' ἰδιαίτε-
 ρως τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐκπεσόντος ἡθικῶς λαοῦ. Μὴ δυνάμενοι ὅμως νὰ ἐπιτύχουν τῶν ὧσιν διακαῶς ἐπεθύμουν, ἐξήτουντο παρὰ τοῦ Κυρίου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου νὰ τοὺς ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ ματαίου κόσμου τούτου καὶ νὰ τοὺς ἀξιώσῃ νὰ ἀναπαυθοῦν αἰωνίως ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν Δικαίων.

Ἀλλ' ὁ εὐσπλαγχνὸς καὶ πολυέλεος Κύριος, ἐξ ἀπείρου ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας κινούμενος, ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἴδουν θάνατον πρὶν ἢ ἴδουν Ἐκείνον, ὅστις ἔμελλε νὰ καταστήσῃ «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων καὶ δόξαν τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ». Καὶ ἀνέμενον πιστεύοντες ἅμα καὶ ἐλπίζοντες καὶ αἱ δύο αὗται ἁγία καὶ εὐγενεῖς καρδίαι. Καὶ ὅτε πλέον ἐπέστη ἡ στιγμή, καθ' ἣν πάντα ταῦτα ἐπληρώθησαν καὶ εἶδον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μεσσία ἐξασφαλιζομένην τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν ποθοῦν, ἐνῷ ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν κρατῶν ἔτι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπευθύνει πρὸς αὐτὸν τὴν θερμὴν ἐκείνην εὐχήν, εἰς τὴν ὅποιαν συγκεφαλαιεῖται ὅλος ὁ θαυμάσιος πόθος τῆς ψυχῆς του : «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον αἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὁ ἡτοίμασας, κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ». Ἐπίστευσαν, ὅτι δὲν θὰ ἀπέλθουν ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου, ἀν μὴ ἴδουν τὴν χαρὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἀπῆλυσαν. Καὶ εἶδον καὶ ἀπελύθησαν πρὸς Κύριον. Ἀλλως τε, ἡ ζωὴ ἀξίζει μόνον, ὅσον ἔχει ἓνα ἀνώτερον σκοπὸν, καὶ σκοπὸν τῆς ζωῆς του εἶχε θέσει ὁ Ἅγιος Συμεὼν τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Θεόν.

Ἀπὸ τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν θὰ λάβῃ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν πρὸ τοῦ Σωτῆρος καὶ τοῦ ἔργου του, ἐξαρτᾶται, ἐὰν θὰ σωθῇ ἢ θὰ κολασθῇ, ἐὰν θὰ ἀπολαύσῃ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἢ τῆς φρικτῆς κολάσεως. Ὅστις ἴδῃ καὶ πιστεύσῃ ὡς Σωτῆρα ἰδικόν του τὸν Χριστὸν καὶ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας, σφίζεται. Ἀντιθέτως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸ λυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Σωτῆρος δὲν ἀναγνωρίζει καὶ τὸν Χριστὸν ἐκ τῆς καρδίας του ἔχει ἀπομακρύνει, τὸν δρόμον τὸν πρὸς τὸν πνευματικὸν ὁλεθρον θαδίζει καὶ ἡμέραν τινα ὑπόδικος πρὸ τοῦ ἀδεκάστου κριτηρίου θὰ ἴσταται πελιδνός καὶ ὑποτρέμων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀπολογίας καὶ παρηγορίας.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ :

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὑπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Γαίρμπας
 Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικῶς :	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	15. —
»	Ἐτησίᾳ	30. —
Ἐξωτερικῶς :	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Οὕτω λοιπὸν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, δι' ἄλλους μὲν γίνεται «πτῶσις», δι' ἄλλους δὲ «Ἀνάστασις» καὶ σημεῖον ἀντιλεγόμενον μεταξύ πιστῶν καὶ ἀπίστων. Ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν ἢ κακὴν προαίρεσιν ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ἐξαρτᾶται ἡ δικαίωσις καὶ ἡ σωτηρία του ἢ ἡ τιμωρία καὶ ὁ αἰώνιος θάνατος τῆς ψυχῆς του.

Ὁ δίκαιος Συμεὼν ἐπόθησεν ὀλοκαρδίως νὰ ἴδῃ τὸν Σωτῆρα πρὶν νὰ ἀπέλθῃ τῶν προσκαίρων τοῦ κόσμου τούτου πραγμάτων, καὶ ἐνῷ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωτικότης αὐτοῦ ἐξηφανίζετο, ἡ φυγὴ αὐτοῦ δὲν ἀπέβαλλεν τὸ θάρρος, ἡ διάνοιά του εἰς τὴν ἔλευσιν ἐκείνου ἐπίστευεν, αἱ ἐλπίδες του εἰς τὸ Θεῖον Βρέφος ἐκεῖνο συνεκεντροῦντο καὶ ἔζη ἀναμένων νὰ ἴδῃ ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτοῦ τὸν ἐξερχόμενον ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἀς ποθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ὑψηλά καὶ τὰ θεῖα, ὡς Ἐκεῖνος καὶ ἃς πιστεύωμεν ἀκαρδάντως, ὅτι ὅλοι αἱ εὐγενεῖς πόθοι μας θὰ ἐκπληρωθοῦν καὶ πάντα τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας μας ὡς εὐδὲς θυμίαμα πρὸ τοῦ Θρόνου τοῦ Ὑψίστου θὰ ἀναφερθοῦν, ὅπως τύχουν τῆς πρεπούσης ἀπαντήσεως καὶ παράσχουν ἀφθονοπαράχως εἰς ἡμᾶς ὅλας τὰς χάριτας καὶ δωρεὰς τοῦ Οὐρανίου Κόσμου. Ὁ Δίκαιος Συμεὼν ἐπόθησεν καὶ ἀπῆλυσεν τοῦ ποθομένου. Ἀς ποθήσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἴδωμεν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ζῶντα τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ ἃς τὸν ἀφήσωμεν νὰ διεισδύσῃ καὶ φωτίσῃ καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἀπύθμενα βάθη τῆς καρδίας μας, ἵνα μᾶς καταστήσῃ ἐπιγείους ἀγγέλους καὶ οὐρανίους ἀνθρώπους καὶ μᾶς μεταρσιώσῃ τῷ πνεύματι μέχρι αὐτῶν τῶν ὑπερφύτων καὶ πανυπερλάμπριον σχηνομάτων τῆς Ἁγῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἀς δεχθῶμεν ὡς ἄλλος πρεσβύτερος Συμεὼν τὸν Χριστὸν εἰς τὰς φυγὰς μας, ἃς προσπαθήσωμεν νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνεκφραστον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ἣν ἡσθάνθη καὶ ἐκεῖνος, ὥστε ὁ Χριστὸς νὰ γίνῃ εἰς ἡμᾶς οὐχὶ πτώσις, ἀλλ' Ἀνάστασις καὶ Ζωὴ !

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων εἰς Χαλκίδα. Ὑπὸ βροχὴν οἱ παλαίμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνισταὶ προπορευομένων τῶν λαβάρων καὶ τῶν ἑξαπτερύγων καὶ τοῦ λαμπροῦ ἑφημερίου των αἶδες. Ἰωάννου Φράγκου κατευθύνονται εἰς τὴν παραλιακὴν ἀκτὴν διὰ τὸν καθαγιασμὸν τῶν ὑδάτων.

Τμῆμα τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς πορευόμενον πρὸς τὸν ὄρμον τῆς Στυλίδος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ (Στυλίδος), Καλλίνικον Λαμίας, Πανάρετον Περιχώρων Λαμίας καὶ αἶδες. Νικόλαον Δομοκοῦ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΑΠΟΓΝΩΣΕΩΣ
(Μέρος 38ον)

Ἡ χειροτέρα καὶ πλέον ἐπικίνδυνος μορφή ἀμαρτίας εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς πεποιθήσεως ἐπὶ τὸν Θεὸν καὶ τῆς ἐλπίδος τῆς σωτηρίας. Ὁ συνεχόμενος ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας διακατέχεται ὑπὸ τῆς ἐμμύου καὶ ἀπέλπιδος σκέψεως, ὅτι: «οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ».

Ἡ νοῦς του εἶναι ἐσκοτισμένος, ἡ καρδιά θεδαρμένη καὶ ἡ ψυχὴ μακρὰν τῆς ἐν Χριστῷ χαρᾶς καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ἔχοντα τὴν ἀπόγνωσιν καὶ προσεγγίζει αὐτὸν περισσότερο ὁ ἐχθρὸς παντὸς ἀγαθοῦ διάβολος διὰ τὴν στερήσιν τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθόσον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν κατοικεῖ εἰς καρδίας ἐσκοτισμένας καὶ νοῦν ἀδόκιμον. «Ὁ Θεὸς τῶν φωτῶν» δὲν «ποιεῖ μὴν» εἰς τὸν ἐστερημένον τοῦ πνευματικοῦ φωτός καὶ μὴ «πεποιθὸς ἐστὶν ἐν τῷ ἁγίῳ».

Ἡ νοῦς του εἶναι ἐσκοτισμένος, ἡ καρδιά θεδαρμένη καὶ ἡ ψυχὴ μακρὰν τῆς ἐν Χριστῷ χαρᾶς καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ἔχοντα τὴν ἀπόγνωσιν καὶ προσεγγίζει αὐτὸν περισσότερο ὁ ἐχθρὸς παντὸς ἀγαθοῦ διάβολος διὰ τὴν στερήσιν τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθόσον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν κατοικεῖ εἰς καρδίας ἐσκοτισμένας καὶ νοῦν ἀδόκιμον. «Ὁ Θεὸς τῶν φωτῶν» δὲν «ποιεῖ μὴν» εἰς τὸν ἐστερημένον τοῦ πνευματικοῦ φωτός καὶ μὴ «πεποιθὸς ἐστὶν ἐν τῷ ἁγίῳ».

Εἰς πάντα τὰ ἄλλα ἀμαρτήματα, εἰς ἃ ὑποπίπτει ὁ κατὰ Θεὸν ζῶν, ὑπάρχει ἐλπίς νὰ συνέλθῃ εὐκόλως, νὰ διορθωθῇ, νὰ ἀναγῇ ἀμέσως, ἐὰν εὐλόγῃ ἀγωνισθῇ. Ὁ ὑποπεσὼν ὅμως εἰς ἀπόγνωσιν εἶναι δύσκολον, δυσκολώτατον νὰ ἐγερθῇ «ἐκ τῆς κλίνας τῆς ἀσθενείας» του καὶ νὰ ἐξομαλύνῃ καὶ διευθετήσῃ εὐχερῶς τὰ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ του κόσμῳ συμβαίνοντα.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ βαρυτάτου τούτου ἀμαρτήματος ἐπιβάλλεται ἡ αὐτογνωσία, ὁ ἀφοπλισμὸς τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐλπίδος, ἀλλὰ καὶ τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, θεωρία τοῦ ἀπείρου ἐλέους τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀπεράντου αὐτοῦ φιλανθρωπίας καὶ εὐσπλαχνίας, προσευχὴ τακτικὴ καὶ μελέτη τοῦ Ἱεροῦ Ψαλτῆρος, συγχὴ ἐξομολόγησις, θεωρία τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Ἀπολυτρώσεως, μνηεῖα καὶ ἐμβάθυνσις εἰς τὴν μητρικὴν προστάσιν τῆς Παναγίας καὶ εἰς τὰς πρεσβείας

τῶν Ἁγίων καὶ ἄλλαι πολλαὶ πνευματικαὶ ἀσκήσεις. Δι' ὅλων τούτων τῶν μέσων θὰ δυνήθῃ ὁ Μοναχὸς ἢ ὁ θεοφιλὴς ζῶν ἄνθρωπος νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τὴν ἀπόγνωσιν πρὸς συνέχισιν τῶν ἀσκητικῶν του ἀγώνων διὰ τὴν ἀρετὴν, τὴν τελείωσιν.

Ἡ ἀπόγνωσις εἶναι μέγα ἐμπόδιον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, εἶναι ἡ ἀχλύς, ἣτις ἐπικαθημένη εἰς τὴν ψυχὴν δὲν τὴν ἀφήνει νὰ ἀναγῇ καὶ νὰ ἴδῃ τὸ «φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον» ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

Ἄς ἀγωνίζονται, ἔθεν, πάντες οἱ εὐσεβεῖς καὶ δαιμονίως βιούντες νὰ ἀποβάλλουν τὸ φοβερόν τοῦτο ἀμάρτημα τῆς ἀπογνώσεως ἢ ἀπελπισίας, τὸ ὅποιον εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένον μετὰ τῆς ὑπερηφανείας, διότι συνήθως ἀπελπίζονται ὑπερμέτρως, ὅσοι ὑπερτιμῶν τὸν ἑαυτὸν των καὶ τὸν θεωροῦν ἄπτωτον καὶ μὴ ὑποκείμενον εἰς πολλὰς ἀνθρωπίνους ἀτελείας, ἀδυναμίας καὶ μικρότητας.

Ἡ ταπεινὸς καὶ δὴ ἡ βαθυτάτη ταπεινότης καὶ ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ ἀθλιότητος εἶναι τὸ ἄριστον τῶν πνευματικῶν φαρμάκων διὰ τὴν ταξείαν καὶ ἀποτελεσματικὴν ἴασιν τῆς νόσου ταύτης καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς σφαῖρας τοῦ ὕψους, τοῦ τελείου, τοῦ ἁγίου.

Ἄλλως τε τίς δύναται νὰ σωθῇ ἐκ τῶν ἐν Χριστῷ βιούντων ἄνευ τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἀρετῆς τῶν ἀρετῶν καὶ ρίζης καὶ θεμελίου καὶ βάσεως παντὸς ἀγαθοῦ;

Οἱ ἐπιδιώκοντες λοιπὸν νὰ ἀποβάλλουν τὴν ἀπόγνωσιν, ἂς προσπαθήσουν νὰ καταστήσουν κτῆμα των τὴν πραγματικὴν ταπεινότητα, ἢ ὅποια θὰ ἐπισύρῃ ἐπ' αὐτοὺς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς δεινῆς ἀπογνώσεως καθιστῶσα αὐτοὺς εὐδαίμονας ἐν Χριστῷ καὶ πλήρεις πνευματικῶν χαρίτων καὶ δωρεῶν.

Ἀπὸ τὴν εἰς βάθος διακρινομένην μεγαλοπρεπῇ Ἐκκλησίαν τῆς Εὐαγγελιστρίας οἱ παλαίμαχοι ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας Στυλιδιώται κατέρχονται πρὸς τὴν παραθαλασσίαν ἀκτὴν διὰ τὴν τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν λαμπρὰν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων. Διακρίνονται ὑποπορευόμενοι οἱ Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Παπαδημητρίου κ.λ.π. κ.λ.π.

Τὸ Τριώδιον

Τριώδιον! Ὀλίγων λέξεων ἡ ἔννοια ἔχει παρανοήθη καὶ διαστραφῇ τόσο πολύ, ὅσον τοῦ Τριωδίου. Ὁ πολὺς κόσμος συνδέει τὸ Τριώδιον μὲ τὰ καρναβάλια καὶ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς μεταμφιέσεις καὶ τὰ παρόμοια. Αὐτά, ὅμως, εἶναι ὑπολείμματα εἰδωλολατρικῶν ἐθῶν. ἔχουν σχέσιν μὲ ὀρισμένους τελετάς, τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων κυρίως, ποὺ ἐγίνοντο κατ' αὐτὴν περίπου, τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ποὺ συμπίπτει μὲ τὸ ἰδικόν μας, τὸ Χριστιανικόν, Τριώδιον. Ἔτσι προήλθεν ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ἀνάμειξις τῶν τελείως ἀσχετῶν αὐτῶν πραγμάτων.

Ἐγγράφη, ὅτι τὰ καρναβάλια ἔχουν ἴσως τὴν ἀρχὴν τῶν ἀπὸ κάποιαν πομπήν, ποὺ ἐγίνετο κατὰ τὰς εἰδωλολατρικὰς ἐκεῖνας τελετάς, τὸν Μάρτιον, μὲ τὸ ἀνοίγμα τῆς ναυσιπλοΐας, ὅποτε μεταφέρετο ἐπισήμως πρὸς τὴν θάλασσαν ἓνα ὁμοίωμα πλοίου τοποθετημένον ἐπὶ μιάς ἀμάξης καὶ ἀφιερωμένον εἰς κάποιαν θαλασσίαν θεότητα. Αὐτὸς δὲ ὁ ἀλλόκοτος συνδυασμὸς πλοίου καὶ ἀμάξης ἐδημιούργησεν, ὥς φαίνεται, τὴν σύνθετον λατινικὴν λέξιν *carrus navalis* (= ἡ ἄμαξα ἢ φέρουσα τὴν ναῦν), ἡ ὁποία ἐαθμηδὸν ἐκ παραφθορὰς κατήντησεν εἰς τὴν ὀνομασίαν «καρνάβαλος», ποὺ σημαίνει, κατ' ἀναλογίαν, τὸν συνδυασμὸν καὶ τὴν ἀνάμειξιν τῶν πλέον ἑτεροκλήτων καὶ ἀνομοίων στοιχείων ὅπως δηλ. παρατηρεῖται καὶ σήμερον, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Τριωδίου, τελεία σύγχυσις εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἀνθρώπων ἐν σχήματι τοῦ ἀντιθέτου φύλου (ἄνδρες μὲ ἐνδύματα γυναικῶν καὶ τὰν ἀντίαν), ἢ καὶ μὲ χαρακτηριστικὰ ζῶων ἀκόμη κλπ.

Ποῖος ἐφαντάζετο ὅμως, ὅτι ἡ σύγχυσις αὐτὴ θὰ εἰσχωροῦσε τόσο πολύ, ὥστε νὰ ἀλλοιώσῃ τελείως τὸ Χριστιανικὸν Τριωδίον, τὴν σημασίαν καὶ νὰ συνδέσῃ, μέχρι ταυτίσεως, δύο ἄντικρυς ἀντίθετα στοιχεῖα, τ.έ. τὸ Τριώδιον τῆς ἐκκλησίας μὲ τὰ καρναβάλια τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρῶν;

Ἐν ἀντιθέσει, ἄλλωστε, πρὸς τὸ ὀργιαστικὸν περιεχόμενον τῶν εἰδωλολατρικῶν ἐκεῖνων τελετῶν καὶ πρὸς τὰς διαφόρους ἀσχημίας καὶ τοὺς ἠθικοὺς ἐκτροχιασμοὺς ποὺ γίνονται μέχρι σήμερον κατὰ τὰς ἀντιστοίχους ἡμέρας τοῦ Τριωδίου, ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει καθιερώσει τὴν περίοδον αὐτὴν πρὸς πνευματικὴν περισυλλογὴν καὶ αὐτοσυγκέντρωσιν τῶν Χριστιανῶν, διὰ νὰ ἐτοιμασθοῦν διὰ μετανοίας καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως καὶ καθάρσεως, πρὸς ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς ἰστορίας ἡμῶν, τῶν Παθῶν δηλ. καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Δέχα ἐβδομάδας πρὸ τοῦ Πάσχα διαρκεῖ ἡ περίοδος αὐτὴ τοῦ Τριωδίου. Καὶ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δίδει συνεχῶς συνθήματα μετανοίας καὶ ἠθικῆς ἀνυψώσεως εἰς τοὺς χριστιανοὺς.

Ὑμνοὶ κατανοητικοί, ὑπερόχου ἐμπνεύσεως καὶ λυρισμοῦ, προσφέρονται καθημερινῶς πρὸς διδασκαλίαν καὶ προτρέπουν τοὺς χριστιανοὺς εἰς μετάνοιαν. Μεταξὺ δὲ τῶν ὕμνων αὐτῶν διακρίνεται ἓνα ἰδιαίτερον εἶδος ἐκκλησιαστικῶν ποιημάτων «τριωδίων», δηλ. ᾠδῶν ποὺ ἀπαρτίζονται ἀπὸ τρεῖς ᾠδὰς, τ.έ. ἀπὸ τρεῖς ἐνόητας ποιητικῶν στροφῶν, ἐξ ὧν καὶ ἡ ὅλη περίοδος ὀνομάσθη «Τριώδιον», ὅπως καὶ τὸ ἰδιαίτερον λειτουργικὸν βιβλίον, ποὺ περιέχει τὴν ὕμνα-

ρίαν τῆς περιόδου αὐτῆς ὀνομάζεται ἐπίσης Τριώδιον.

Ἐκτὸς ὅμως, τῆς πλουσιωτάτης ὕμνογραφίας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἡ Ἐκκλησία καὶ δι' ἄλλων μέσων ἐπιδιδώκει τὴν ψυχικὴν τόνωσιν καὶ πνευματικὴν καλλιέργειαν τῶν χριστιανῶν κατὰ τὴν ἐν λόγῳ περίοδον, ὑπὲρ πάσαν ἄλλην ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

Ἰδιαίτερος τὰ ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀποσπάσματα, ποὺ ἀναγινώσκονται κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, τὰ περισσότερα εἶναι ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Αἱ παραβολαὶ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ τοῦ Ἀσώτου προσημαίνουν τὴν ὅλην σειράν, καὶ ἐπακολουθεῖ ἐν συνεχείᾳ ἡ εἰκὼν τῆς μελλούσης Κρίσεως. Παράλληλως, ἀποστολικά ἀναγνώσματα τονίζουν τὴν ἀνάγκην, ἵνα «ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός» ὥς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόντως περιπατήσωμεν, μὴ κόποις καὶ μέθαις... καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔρῳ καὶ ζήλῳ» (Ῥωμ. 13, 12 - 13). Καὶ διὰ μέσου ὁμοίων συνθημάτων καὶ παραινήσεων προχωρεῖ ἡ ἀληθινὴ τῶν ἀγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων, διὰ νὰ φθάσῃ, μὲ τὴν συνδεδεάν πάντοτε ἀντιστοίχου ὑψηλῆς ὕμνογραφίας, εἰς τὸ Ζενίθ, εἰς τὰ πάνσεπτα γεγονότα τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ βοηθήσουν ὅλους τοὺς πιστοὺς, νὰ ἀνεβαίνουν καὶ αὐτοὶ συνεχῶς εἰς ὑψηλότερα πνευματικὰ ἐπίπεδα, καὶ ἔτσι ἐξυψωμένοι καὶ παρεσκευασμένοι νὰ ἑορτάσουν τὸ Πάσχα. Εἰς ἐπιστέγασμα ὅλων τῶν ἀνωτέρω πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ διὰ τῶν ἁγιαστικῶν μυστηρίων (τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας) μετάδοσις τῆς θείας Χάριτος εἰς τοὺς πιστοὺς, πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ σταθεροποίησιν αὐτῶν εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὅλη πνευματικὴ πορεία τοῦ Τριωδίου κατευθύνεται.

Τοιοιούτρόπως, μὲ συνεχῇ προοδευτικῇ καὶ ἔντονα πνευματικῇ μέσᾳ, ζητεῖ νὰ προωθήσῃ ἡ Ἐκκλησία κάθε χριστιανὸν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν. Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Τριωδίου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανηγύριν τοῦ Ἁγίου Μεγ. Μηνᾶ εἰς τὰ Βίλλια. Διακρίνονται ὁ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, οἱ Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης, Θεόκλητος Σταύρου, Ἰάκωβος Κάστρος, ὁ αἰδес. Εὐστάθιος Γρηῆς ἐφημέριος καὶ ὁ Ἱεροδιάκ. Ἐπιφάνιος Μαυρουκάκης.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ἀγαπητοὶ νέοι,

Ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον τρέχετε γενναίως, εἶναι πλήρης σκανδάλων καὶ περιπλοκῶν. Οἱ ἐχθροὶ σπείρουν παγίδας κινδύνων καὶ ἀκάνθας δυσκολιῶν. Εἰς τὰς δυσχερείας αὐτάς τῆς πολυμύχθου ζωῆς, ποῖος νικά; νικά ὁ πιστεύων εἰς τὸν Θεόν, ὅστις βοηθεῖ καὶ ἐνισχύει καὶ προστατεύει τοὺς πιστοὺς καὶ ἐναρέτους. Ἀλλ' ὁ ἀσεβής; αὐτὸς παραβαίνει τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ, ἀγαπῶν τὰ γῆινα καὶ τὰς ἡδονάς, διέρχεται ὁ ἄσωτος ἀσώτως τὴν ζωὴν του, γινόμενος θῆμα τῶν φοβερῶν καὶ τυραννικῶν παθῶν. Καὶ φαίνεται μὲν ἐξωτερικῶς πολλάκις μακάριος καὶ ζηλωτὸς, ἀλλ' ἐσωθεν εἶναι ἄθλιος, διότι ἔχει σύνοικον ἐν τῇ ψυχῇ του τὴν κακίαν, ἥτις πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὸν συνοφρεῖ καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα. Ὁ ἄσωτος καταστρέφει τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις του κατατρώγει τὴν καρδίαν του ἢ κτηνώδης ἀπόλαυσις τῶν παθῶν, εἰς τὰ ὅποια δουλεύει δουλείαν ἐπαίσχυντον. Αἱ ἁμαρτίαι καὶ τὰ πάθη φέρουν ὅχι τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ τὴν δυστυχίαν ὅχι τὴν χαρὰν, ἀλλὰ τὴν ὀδύνην, ὅχι τὴν γαλήνην, ἀλλὰ τὴν τρικυμίαν ὅχι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὴν καταιγίδα. Ἀποβαίνει δὲ ὁμοιος πρὸς τὸν ἀσθενή, τοῦ ὁποῖου τὴν γεῦσιν δὲν κεντοῦν πλέον τὰ φαγητά, καὶ ὅστις μεταλλάσσει παντὸς εἶδους τροφάς, ἀλλὰ πρὸς ὅλας προσοχθεῖ καὶ συχαίνεται καὶ ἀγανακτεῖ «ὅταν δοκῇ ἡδὴ πεπληρωθῆαι, θλιέσθεται» (Γ' 22). Ὁ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ρίπτεται ἀχαλίνωτος εἰς τὰς ἡδονάς, «ζῶν ἀσώτως». Εἰς τὰς ἡδονὰς ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν του, ἀλλ' ἀμέσως κατανοεῖ τὴν ἀπάτην, διότι περιέρχεται εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν πτωχείαν, «ἤρξατο ὑστερεῖσθαι». Διαιτῇ; διότι τὸν πλοῦτον του καταδαπανᾷ εἰς τὰς ἀπολαύσεις, σκοτιζόμενος καὶ διαφθειρόμενος. Τὰ πάθη εἶναι δυσθεράπευτα καὶ ἀχώρητα· ὅσῳ τις θεραπεύει αὐτά, τόσῳ δὲν δύναται νὰ χορτασθῇ καὶ γίνεται περισσότερο αἰχμάλωτος αὐτῶν. Τὸ δὲ χεῖριστον, ὅσῳ παρέρχεται ὁ χρόνος, τοσούτῳ γίνεται περισσότερον δούλος αὐτῶν, ἂν δὲν κατορθώσῃ ν' ἀνανήψῃ καὶ ἐλευθερωθῇ διὰ τῆς μετανοίας. «Πᾶσα κακία εἶναι ἀδυναμία», λέγει πού ὁ Μίλτων (Α').

Δὲν καταστρέφει μόνον καὶ σκορπίζει τὴν περιουσίαν του εἰς τὰς ἀκορέστους ἀπολαύσεις· συντρίβει καὶ τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς δυνάμεις καὶ ἀποβαίνει ἐλεεινὸς καὶ ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν. Πολλάκις ἡ ἀσθένειά του εἶναι ἀθεράπευτος καὶ ὀδυνηρὰ καὶ ρίπτει ἢ εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἢ εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν ἢ εἰς ἀπελπισίαν, ἐξ ἧς προέρχεται ἡ αὐτοκτονία. Μάτην διδάσκουν οἱ γονεῖς ἢ ἄλλοι, ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀσωτείας, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ, φέρει εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν θάνατον, σωματικὸν καὶ ψυχικόν. Μάτην ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βροντοφωνεῖ ἐν τῇ ψυχῇ του καὶ προσκαλεῖ εἰς τὴν ἀνάνηψιν, αὐτὸς κωφεύει καὶ κυλίστει εἰς τὸν ὀρόβρον τῆς ἀσωτείας. Δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ περὶ Θεοῦ, περὶ ἀρετῆς, περὶ καθηκόντων.

Ολίβεται μόνον, διότι παρέρχονται τὰ ἔτη καὶ τὸ σῶμα του παραλύνεται καὶ φθίνει καὶ πίπτει, ὡς πλ-

πτουν περὶ τὴν παρακμάζουσαν συκὴν ξηρὰ τὰ φύλλα τὸ φθινόπωρον. Ὁ θάνατος τὸν τρομάζει· τὸν τρομάζει καὶ αὐτὴ ἡ ἐγνοία τοῦ Θεοῦ. «Ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοὺς σου εἰδέναι οὐ δοῦλομαι» (Γ' 14). Καὶ ἐπέρχεται ὁ θάνατος· ποῖος δὲ θάνατος; τρομερὸς, ἀγωνιώδης. Αἱ μὲν ἡδοναὶ παρήλθον κονιορτοῦ ταχύτερον, οἱ δὲ σαπρὸι καρποὶ αὐτῶν, αἱ ἀδικίαι καὶ ἀσελγείαι, παραμένουν καὶ συνοδεύουν. Πῶς δὲ θὰ παραστῇ πρὸ τοῦ ἀδεκάτου Κριτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἥτις εἶναι «ἡμέρα ὀργῆς, ἡμέρα θλίψεως, ἡμέρα γνόφου καὶ σκότους» (Σοφον. Δ'. 14);

Προσέχετε λοιπόν, ὦ νέοι. Μιμηθῆτε τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια τόσον προσεκτικῶς κατορθώνουν νὰ ἀποφεύγουν τοὺς ἐχθροὺς των, τοὺς ὀρνιθοθήρας. Ὁφειλομέν νὰ μὴ προσκολληθῶμεν κατ' ἐλάχιστον εἰς τὰ γῆινα ἀγαθὰ καὶ τὰς ἡδονάς, ἀλλὰ πρέπει μὲ τὴν πίστιν ν' ἀνυψωθῶμεν πρὸς τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα καὶ εὐκόλως θὰ λυτρωθῶμεν «ἐκ τῆς παγίδος τοῦ θηρευτοῦ» (Ψαλμ. 90,3). Πρέπει νὰ στερεώσωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας. «Κ α μ φ ο ν τ ο ν τ ρ ά χ η λ ο ν ἐ ν ν ε ό τ η τ ι» (Σ. Σειρ. Α'. 12) καὶ «ἐ σ τ ε ρ ε ώ θ η ἡ κ α ρ δ ί α μ ο υ ἐ ν Κ υ ρ ί ω» (Α'. Βσιλ. Β'. 1). Ἡ νεαρὰ ἡλικία εἶναι ὁ προσφορτώτερος καιρὸς, καθ' ὃν πρέπει νὰ ἐκρίζωνται πᾶσα κλίσις καὶ ἀκόλαστος φαντασία καὶ νὰ ἐμφυτεύωνται τὰ σπέρματα τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ὑπακοῆς.

Προσέχετε, ὦ νέοι. Ἀποφεύγετε τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς καὶ τέρψεις τῆς ζωῆς. Ἡ ἡδονὴ εἶναι δέλεαρ διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ νέος, ὅταν δὲν προσέχῃ, ρίπτεται εἰς τὴν καταστροφὴν. Αἱ παράνομοι ἀπολαύσεις ὁμοιάζουν πρὸς αἶρας ἱλαράς, αἵτινες εἶναι προάγγελοι σάλου μεγάλου καὶ τρικυμίας. Μάχαι καὶ προδοσίαι καὶ ἐπιβουλαὶ κατακυμαίνουν αἰφνης τὴν πρόσκαιρον γαλήνην τῶν ἀνόμων αὐτῶν ἀπολαύσεων. Φόβοι καὶ λύπαι καὶ ἀπιστίαι καὶ νόσοι παντοῖαι εἰσρέουσιν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ τὰ σώματα. Πολλάκις δὲ ἐπέρχεται καὶ δίκης οὐρανίας θέλος ἢ νόμων πέλεκυς εἰς τὸν τράχηλον αὐτῶν ἐπιπεσών, ἀπῆλλαξε τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τῆς μάλιστα τῶν καὶ μένουν τὰ μνημάτα των φρικτὸν καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα.

Ὁ νέος πρέπει νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀθωότητα καὶ ἀγνότητα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Πῶς διατηρεῖται αὕτη; διὰ τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ ἐγκράτεια εἶναι θανατὴ ἐν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ καὶ τῇ ἀγαθῇ θελήσει· αὕτη ὠφελεῖ σωματικῶς τὸν νέον· διατηρεῖ τὴν καθαρότητα τοῦ σώματος· τὴν ὑγείαν καὶ ἐυρωστίαν του. Πόσον ὠραῖον εἶναι τὸ θέαμα νέου λευκοῦ, ὡς ὁ κρίνος, καὶ καθαροῦ ὡς ἡ περιστερά! Αὐτὸς ἵπταται εἰς τὰ ὕψη τῶν ὠραίων καὶ ὀφηλῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Ἐργάζεται ὑπὲρ αὐτῶν καὶ εἶναι ἔτοιμος καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του νὰ θυσιάσῃ. Ἀλλ' ὁ ἄσωτος; Ὁ ἄσωτος ἀσώτως διέρχεται τὴν ζωὴν του ἐν μέσῳ εὐτελῶν καὶ ὀλικῶν ἡδονῶν· καταστρέφει τὴν ὑγείαν του καὶ γίνεται ράκος ἡθικῶν καὶ σωματικῶν. «Εἰ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός» (Α' Κοριθ. ΣΤ' 18).

Διὰ τὰς ἀκατονόμαστους ταύτας ἁμαρτίας ὁ Θεὸς κατέστρεψε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα καὶ τὴν καταστροφὴν ταύτην ἔθεσεν «ὡπὸδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν» (Β'. Πέτρ. Β'. 9).

Παρατηρήσατε τὸν Σαμψὸν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τοῦ Ἰ-

σραήλ. Ἐφ' ὅσον εἶχε πίστιν εἰς τὸν Θεόν, τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν ἀρετὴν, ἦτο ἀρεστὸς εἰς τὸν Θεόν καὶ τοὺς ὁμογενεῖς του, νικητὴς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας. Ἡρως μεγαλῶνυμος καὶ ἐνδοξος. Ἄλλ' ὅτε περιέπεσεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὰς ἡδονάς, ἐγένετο ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος τῆς Δαλιδᾶς καὶ συνετρίβη. «Ὁ Κύριος ἀπέστη ἐπάνωθεν αὐτοῦ» (Κριτ. ΚΤ'. 20). Τότε δὲ «ἐκράτησαν αὐτὸν οἱ ἀλλόφυλοι καὶ ἐξέκοψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ... καὶ ἐπέδησαν αὐτὸν ἐν πέδαις χαλκαίαις καὶ ἦν ἀλήθων ἐν οἴκῳ τοῦ δεσποτηρίου» (αὐτόθ. ΙΣΤ'. 21).

Εἰς διαφύλαξιν τῆς σωφροσύνης, ἥτις εἶναι ὁ φύλαξ τῆς υγείας, τοῦ κάλλους, τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἡσυχίας, πρέπει νὰ ἔχη ὁ νέος τὴν προσευχὴν καὶ μελέτην· ν' ἀποφεύγῃ τὴν πολυφαγίαν καὶ πολυποσίαν, διότι τούτων «τὸ τέλος ἀπώλεια» ὡς Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν». (Φιλίπ. Γ'. 19). Μαζὶ μὲ αὐτὰ πρέπει νὰ γυμνάζεται σωματικῶς, διατηρῶν τὸ σῶμά του ἐν υγείᾳ καὶ νὰ ἐνισχύεται διὰ τῆς νηστείας, ἥτις κατευνάζει τὰς ὁρμὰς τῆς σαρκὸς. Μὴ ἔχῃς, ὦ νέε, ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς ἰδίας σου δυνάμεις. Ἡ ἡδονὴ τῆς σαρκὸς εἶναι ἐχθρὸς φοβερός καὶ ἐπικίνδυνος. «Οὐ μὴ πιστεύσης τῷ ἐχθρῷ σου εἰς τὸν αἰῶνα» (Σοφ. Σειρ. ΙΒ'. 10). Τοῦναντίον πρέπει νὰ ἐμφορῇσαι μὲ τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς καὶ ἰδέας· μὲ

τὴν ἀγάπην τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας· μὲ ἀγάπην ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ καὶ νὰ ἐκτελῇς πάντοτε τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς.

Ἀγαπητοί, ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἠθικὸς καὶ ὑψηλός. Ἡ ψυχικὴ υγεία εἶναι αἰτία τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης· ἡ ἀκολασία τοῦναντίον φέρει τὴν δούλην καὶ δυστυχίαν. Διὰ τοῦτο φεύγετε τὰ αἷτια τῆς εὐτελοῦς ἡδονῆς, τῆς ἁμαρτίας, ἥτις εἶναι εὐπερίστατος καὶ παρουσιάζεται ὑπὸ τὰ εὐώδη ἄνθη καὶ χρώματα, «ὡς ἄγγελος φωτός». Γίνονται αἰσχρὰ θεάματα καὶ παράνομα ἔργα· φεύγετε ἀπ' αὐτῶν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι κακοὶ καὶ μικροί· φεύγετε ἀπ' αὐτῶν. Ὑπάρχουν, διβλία ἀσεβῆ καὶ κακοήθη· ρίψατε, ὡς ἐχθρὸν θανάσιμον τῆς εὐτυχίας σας. Ἀυτὰ βλέπουν καὶ διαφθείρουν τὴν ψυχὴν, ὡς τὰ κακοήθη φαγητὰ τὸν στόμαχον. Οὕτω θ' ἀποβῇτε καλοὶ Χριστιανοί· ὠφέλιμοι εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν πατρίδα. Θὰ ἔχετε τιμὴν καὶ δόξαν, διότι ἡ ἀληθὴς δόξα στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρετῆς. «Τὸ λοιπὸν ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα προσφιλέα, ὅσα εὐφρημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἐπαινος, ταῦτα λογίζεσθε, ἃ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἡκούσατε... ταῦτα πράσσετε καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Φιλίπ. Δ'. 8).

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου εἰς Γλυφάδα. Διακρίνονται ὁ Ἀρχιεπ. κ.κ. Αἰξέντιος, οἱ Ἀρχιμ. Χριστοφόρος καὶ Γερμανὸς καὶ ὁ αἰδ. Σπυριδὼν Βλάχος ἐν μέσῳ τμήματος προσκυνητῶν.

Συγγιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοτόκου εἰς Μπάλλαν· Ἀττικῆς.

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΣ****Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος**

Ἡ λέξις φόβος ἔχει δύο ἐννοίας. Ἡ μία εἶναι ἡ αὐθώς, ἡ συστολή, ἡ εὐλάβεια· ἡ ἄλλη εἶναι ὁ τρόμος, τὸν ὁποῖον ἐμβάλλουν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ποιμένος ἡ ἐξωτερικοὶ κίνδυνοι ἡ ἐσωτερικαὶ ἁμαρτωλαὶ πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας τυχὸν ὑπέπεσεν οὗτος. Τὸ δεύτερον εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερον. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἔχομεν ἓνα ποιμένα εὐσεβῆ, φοβούμενον καὶ ἀγαπῶντα τὸν Θεόν, σεβόμενον τοὺς νόμους, ἐντρεπόμενον τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀθροιστικῶς ὄντεχόμενον τῶν καθηκόντων πρὸς τὸν Θεόν ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, προσπελάζοντα τὸ θυσιαστήριον ἐκάστην φορὰν ἐν συστολῇ καὶ σεβασμῷ καὶ ἔχοντα συναίσθησιν τῆς οὐτιδανότητος καὶ ἀναξιοτέτης αὐτοῦ. «**Ε ν φ ό β ω κ α ι τ ρ ό μ ω έ γ ε ν ό μ η ν π ρ ό ς ύ μ α ς**» ἔγραψεν ὁ Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους, δηλ. πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων εἰς αὐτοὺς, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἕνα γινεῖ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ποιμὴν οὗτος δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν ἱκανὸν διὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ καὶ ζητεῖ ἀείποτε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θεῖαν ἐνίσχυσιν. Τὸ τοῦ Παύλου «**κ α ι π ρ ό ς τ α ύ τ α τ ί ς ί κ α ν ό ς ε ς**» (2 Κορ. 2, 16) βομβεῖ διαρκῶς εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ καὶ ζητεῖ ἀείποτε ὅχι μόνον τὴν θεῖαν βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιείκειαν καὶ συγγνώμην τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἔχομεν ἓνα ποιμένα, ὅστις τὰ πάντα θεωρεῖ ἐντελῶς τυπικά. Τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα θεωρεῖ ὡς καθαρῶς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα καὶ προσέρχεται εἰς τὸν γὰρ ἀπλῶς καὶ κατὰ τύπους, ἵνα κάμῃ μίαν προσευχὴν ἐξωτερικὴν, φαρισαϊκὴν, ἡερὴν καὶ ἀβαθῆ, εἰς τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας οὐδόλως πιστεύει. Τοὺς δὲ χριστιανούς πλησιάζει μόνον διὰ καθαρῶς βιοποριστικούς λόγους. Ἐὰν δὲ τυχὸν καὶ ὁ ἰδιωτικὸς τοῦ βίος εἶναι ἐφάμαρτος, ὡς ἐνίοτε συμβαίνει εἰς μερικοὺς ποιμένας, τότε εἰς ἐκάστην φορὰν ποὺ προσεγγίζει τὸ θυσιαστήριον αἰσθάνεται νὰ ἐγείρεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ σάλος καὶ τάραχος ὁλόκληρος, ὅστις νὰ ἀνασταπῇ τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ συνειδήσις του, ἡ **φ ω ν ή τ ο ῦ Θ ε ο ῦ**, ἐξεγείρεται καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκτείνεται καὶ ἐλέγχει αὐτὸν ὀρμύματα, διότι ἐτόλμησε νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον καὶ ἱεουργήσῃ καὶ φαύσῃ τὰ ἄχραντα. Ὁ ποιμὴν οὗτος εἶναι δυστυχὴς εἰς ὅλην τοῦ τὴν ζωὴν, διότι ἐξέπεσεν τοῦ ὕψους τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς θείας τελειότητος. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὑφίσταται διαρκῶς τὸν ἐλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ, ἐκτὸς ἐὰν περιήλθεν εἰς κατὰστασιν παρώσεως.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ τελετὴν τῶν Θεοφανείων εἰς Θεσσαλονίκην. Διακρίνονται οἱ παλαιμαχοὶ Ἱερεῖς μας πρωτοπρεσ. Σάββας Παπαδόπουλος εἰς τὸ μέσον, ἔχων ἑκατέρωθεν τὸν Οἰκονόμον Στυλιανὸν Μουσᾶν καὶ Ἀρχιμ. Ἰλαρίωνα Βασιλόγλου καὶ τοὺς αἰδεσιμωτάτους Γεώργιον Μπιλλιούλη καὶ Βασ. Ἀθανασόπουλον προπορευόμενοι τῆς Ἱ. πομπῆς.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Η ΘΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

α) Αἱ περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κακοδοξίαι τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν

Μέρος 17ον

Βίδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, ὅτι οἱ χιλιασταὶ ἔχοντες ὡς σκοπὸν νὰ καταρρίψουν τὴν λατρείαν τοῦ σαρκιωθέντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἐπαναφέρειν τὴν Ἰουδαϊκὴν λατρείαν, ἠργήθησαν τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐπακλόουθον τῆς αἰρέσεως ταύτης ὑπὲρ καὶ ἡ ἀρνήσις τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀφ' οὗ δὲ παρεδέχθησαν τὸν Λόγον ὡς δύναμιν τοῦ Θεοῦ, διδάσκουν, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἡ δύναμις τοῦ Ἰεχωβά. Εἰς τὸ σύγγραμμά των «Καταλλαγή» ὡς ἐξῆς δογματίζουσιν περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

«Ὁ κληρὸς διδάσκει, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ τριφυοῦς Θεοῦ. Ἡ κοινὴ ἀπο-

δεδεγμένη σκέψις εἶναι, ὅτι τὸ πνεῦμα εἶναι πνευματικὸν ὄν. Ἡ λέξις πνεῦμα εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας ρίζης, ἣτις σημαίνει ἀνεμον, ἀναπνοήν ἢ αὔραν. Ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ σημασία εἶναι ἀόρατος δύναμις. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀόρατον εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶναι ἰσχυρόν... «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν εἶναι πρόσωπον ἢ ὑπαρξίς καὶ οὐδὲν ἐθάψιαν ὑπάρχει εἰς τὰς Γραφάς, τὸ ὅποιον νὰ ἐξουσιοδοτῇ τοιοῦτόν τι συμπέρασμα» (Καταλλαγῆς σελίς 121).

Ἐν πρώτοις παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ χιλιασταὶ ἐκ τοῦ ἀοράτου συμπεραίνουν, ὅτι εἶναι δύναμις καὶ ὄχι ὑπαρχτὴ οὐσία. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸ Πνεῦμα εἶναι ἀόρα-

Τμήμα τῆς χειμαρρώδους καθόδου τῶν Θεσσαλονικέων κατευθυνομένων πρὸς τὴν παραθαλάσσιαν ἀκτὴν διὰ τὴν τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Τ. Σταυροῦ κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων.

τον, ἄρα εἶναι κατ' αὐτοὺς δύναμις καὶ ὄχι πρόσωπο ἢ οὐσία. Κατὰ τὴν σκέψιν ταύτην λέγομεν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ αἰθρα εἶναι ἀόρατοι· ἄρα εἶναι ἀπλᾶι δυνάμεις καὶ οὐχὶ οὐσίαι. Οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀόρατοι· ἄρα εἶναι δυνάμεις. Ἀλλ' αἱ ἐνέργειαι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν τε τῇ Π. καὶ τῇ Κ. Διαθήκῃ δὲν εἶναι ἐνέργειαι δυνάμεως, ἀλλὰ προσώπου καὶ οὐσίας.

Οὕτως ἐν τῇ Γεν. α' 2 «καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπ' αὐτὸν τοῦ ὕδατος» δὲν παρουσιάζεται ἐνεργεῖν ὡς δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς πρόσωπον ἐνεργεῖν προσωπικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ζωογονήσεως αἰῶου ὕλης· οὕτως ἡρμηνεύσαν οἱ κατὰ καιροὺς ἐρμηνευταὶ τὸν στίχον τοῦτον, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ εἰς τὸν ἐπόμενον 3ον στίχον ἐμφανίζεται ἡ Ἁγία Τριάς μετὰ τὸν Πατέρα διὰ τῆς λέξεως «Θεοῦ», μετὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μετὰ τὴν φράσιν «Πνεῦμα Θεοῦ» καὶ μετὰ τὸν Λόγον τοῦ «καὶ εἶπεν ὁ Θεός». Τοὺς στίχους τούτους ἐρμηνεύει αὐτὴ ἡ Γραφὴ εἰς τὸν ψ. 32, 6 «Τῷ Λόγῳ τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πάσαν ἡ δύναμις αὐτῶν».

Ἐπίσης προσωπικὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δεικνύουν πλείστα χωρία τῆς Π.Δ. Ἐν ἐκ τῶν χωρίων τούτων εἶναι καὶ τὸ Ἡσαίου 61, 1, 21 «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με». Τὸ ἐπ' ἐμὲ καὶ τὸ ἐχρίσε με δεικνύει οὐσίαν οὐχὶ δύναμιν.

Ἐάν τὸ πνεῦμα ἦτο ἀπλὴ δύναμις, ἔπρεπε νὰ τεθῇ ἐν ἐμοί, ἢ δὲ χρῆσις δὲν γίνεται ἄνευ οὐσίας τινός, Οὕτως ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Κυρίου ἔλαβε τὴν χρίσιν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ τὸ τοῦ Ἡσαίου 42, 1 ἔδωκα τὸ πνεῦμά μου ἐπ' αὐτόν» δὲν σημαίνει δύναμιν· διότι ἀποκλείει τοῦτο τὸ ἐπ' αὐτόν· ἀλλ' οὐσίαν ἐπικαθημένην ἐπ' αὐτόν. Εἰς τὴν Π.Δ. βλέπομεν προσωπικὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ πάντων, ἐφ' ὧν ἐπενεργεῖ· λέγεται δὲ Πνεῦμα Θεοῦ, διὰ τὴν ἐνωσίν τοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκπορεύεται.

Παρασιωπῶντες πλείστα χωρία τῆς Π.Δ. θὰ παραθέσωμεν ἐλάχιστα χωρία τῆς Κ.Δ. ἐκ πλείστων εὐρισκαμένων εἰς αὐτὴν διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν εἶναι δύναμις ἀπλὴ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἰδιαιτέρα ὑπόστασις, πρόσωπον ἐνεργεῖν, λαλοῦν καὶ ζωογονεῖν.

Ἐχομεν αὐτὸν τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος λέγει εἰς τὴν Παρθένον. «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Κυρίου ἐπισκιάσει σοι» (Λουκ. α' 35). Ὁ λόγος τοῦ Ἀγγέλου δὲν εἶναι ποιητικὸς, ὥστε νὰ ἔχωμεν ἓνα στίχον μετὰ δύο ὑποδιαίρεσεις ταυτοσημούς, ἀλλ' εἶναι πεζὴ μορφή, ὅποτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ἐν ἄλλῃ ἐννοίᾳ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπίσης.

Ἐνταῦθα δὲν ταυτίζεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἶναι ὑπόστασις, πρόσωπον. Ἀλλ' ἔτι καλύτερον φαίνεται, ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν ταυτίζεται πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ α' 32 τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου «Καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης λέγων, ὅτι τεθέσθαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν.

Κἀγὼ οὐκ ἤδην αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ».

Οἱ χιλιασταὶ λέγουσιν, ὅτι τὸ Πνεῦμα εἶναι ἡ ἀόρατος δύναμις τοῦ Θεοῦ καὶ ὅμως ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ὁμολογεῖ, ὅτι εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μένον ἐπὶ τοῦ Κυρίου. Βεβαίως ἐκ τῆς φράσεως ταύτης θεσθαίουται, ὅτι τὸ Πνεῦμα δὲν εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἶναι πρόσωπον.

Ἀλλ' ἡ διδασκαλία ἡ ἐκτιθεμένη εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον διασπαρτίζεται πλήρως, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ἴδιον πρόσωπον μετὰ ἰδιώματα ἀνήκοντα εἰς αὐτὸ λαλοῦν, ἐνεργεῖν, διδάσκον, ἐρμηνεύον, καὶ ἀποκλείεται τελείως ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ Πνεῦμα εἶναι ἀπλὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ μετὰ ὅσα αὐτὸς ὁ Κύριος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸ αὐτὸ Εὐαγγέλιον.

Οὕτω πως εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλάβωμεν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς δύναμιν Θεοῦ, ὅταν ὁ Κύριος λέγῃ· «Ἐάν ἀγαπᾷτε με, τὰς ἐντολὰς ἐμὰς τηρήσατε. Κἀγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα καὶ ἄλλον Παράκλητον θώσει ἡμῖν, ἵνα ἡ μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ οὐδὲ γινώσκει· ὑμεῖς γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται». (Ἰωάν. ιδ' 15-17). Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὸν παραλογισμὸν τῶν σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, ὡς ἀντικαταστήσωμεν τὴν λέξιν Πνεῦμα μετὰ τὴν λέξιν δύναμιν διὰ νὰ συναγάγωμεν πορίσματα μὴ στηριζόμενα εἰς τὴν λογικὴν. Ἡ δὲ φράσις «ἄλλον Παράκλητον» τί ἄλλο σημαίνει παρὰ ἄλλο πρόσωπον ὡς καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Λόγου, τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ τὸ ἴδῃ, ὡς θὰ γνωρίζουν αὐτὸ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀποκαλυπτόμενον εἰς αὐτοὺς.

Ἐπίσης καὶ τὸ τοῦ Ἰωάννου ιδ' 25-26. «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ' ὑμῖν μένων· ὁ δὲ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ Πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα, ὃ εἶπον ὑμῖν ἐγὼ». Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐκληφθῇ ὡς δύναμις, ὅποτε ἔπρεπε νὰ εἴπῃ ὁ Κύριος θὰ ἐνισχύσῃ καὶ ὄχι θὰ διδάξῃ καὶ θὰ ὑπομνήσῃ; ἀλλ' οἱ λόγοι ἐφαρμόζονται καλῶς εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀκόμη δὲ ἐμφαντικώτερον ὁ Κύριος διαστέλλει τὸ αὐτοῦ πρόσωπον ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸ Ἰωάν. 16, 7 λέγων· «ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐάν γάρ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐάν δὲ πορευθῶ πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς». Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Πνεύματος ἢ τοῦ Παρακλήτου ὡς δυνάμειος Θεοῦ; Ὑπάρχει ἐκφραστικωτέρα φράσις περὶ ἐνεργειῶν προσώπου, οὐχὶ δὲ ἀποτελεσμάτων δυνάμεως; (πρβλ. καὶ τὸ Ἰωάν. 16' 13, 14).

Εἰς ταῦτα ὡς προσθέσωμεν καὶ τὸ τοῦ Λουκᾶ κδ' 49. «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε δύναμιν ἐξ ὕψους» καὶ τὸ τῶν Πράξ. α'. «ἀλλὰ λήψετε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς», ἐνθα παρατίθενται ὄχι ἐν ταυτοσημίᾳ ἐννοία τὸ Πνεῦμα ἢ ἡ ἐπαγγελία τοῦ Πατρὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐλευσις θὰ χορηγήσῃ δύναμιν εἰς τοὺς μαθητάς διὰ νὰ ἀναλάβουν τὴν μεγάλην των πρὸς τὴν οἰκουμένην ἀποστολήν.

Περὶ ἀρετῆς

Ἐκ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου

2. Ὁ τῶν ἀρετῶν χορὸς ἀποτελεῖ τὴν ἀρετὴν, ἥτις «πάντων τῶν ὄντων ἢ δοκούντων ἀγαθῶν μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον ἔστιν), οὐ μόνον, ὅτι καὶ ἀσυγκρίτῃ ὑπεροχῇ τῶν ἄλλων ἀπάντων διενήνοχεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ ἀνώμαλα πράγματα ἐξομαλίζει καὶ τὰ ἀνισα ἐξισοῖ· οὐδὲ γὰρ ἐν πενίᾳ ταπεινοῦται, οὔτε ἐν δουλείᾳ ἀνελευθέρους ὑπαμένει διακονίας, οὔτε ἐν ἀδοξίᾳ συστέλλεται· ἀλλ' οὐδ' ἐν πλοῦτι ἐξυθρίζει, οὔτε ἐν ἀρχῇ ἐπαίρεται, ἀλλὰ πᾶσι τούτοις τὴν ἐαυτῆς ἐπιβάλλουσα ἐπιστήμην, κανονίζει ταῦτα καὶ ρυθμίζει, οὐκ ἐκείνους ἐπομένῃ, ἀλλ' ἐκείνα τῇ ἐαυτῆς τέχνῃ ἀκολουθεῖν ἀναπειθούσα»).

Μόνῃ ἡ ἀρετὴ «ἀσίδιμον καὶ ἀθάνατον ἔχει τὸ κλέος, οὔτε χρόνῳ εἰκονα, οὔτε λήθῃ παραχωροῦσα, οὔτε μαρκαμὸν ἐπισταμένη, ἀλλὰ νεαράν καὶ ἀκμάζουσαν καὶ ἡβώσαν τὴν ἀξίαν ἔχουσα», οὐδὲ δ' εἶναι ταύτης δυνατότερον καὶ τυραννικώτερον, καθόσον «πάσας τὰς ἡνίας τοῦ πρέποντος ἐπιβάλλουσα, ἡμιοχεῖ καὶ ἄγει πρὸς ὕπερ βούλεται». Ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ ἀποτελεῖται ἐκ τῆς συμμετρίας τῶν καθ' ἕκαστον ἀρετῶν· «ἡ συμμετρία τῶν ἀρετῶν τὸ τῆς δικαιοσύνης κάλλος δημιουργεῖ», διότι «ὥσπερ τοῦ σωματικοῦ κάλλους ὁρὸς ἡ τῶν μελῶν συμμετρία, οὕτω καὶ τοῦ ψυχικοῦ κάλλους ἔσχατος ὁρὸς ἡ τῶν ἀρετῶν συμμετρία· αἱ γὰρ ἀκρότητες εἰς κακίαν ἐκπίπτουσιν».

Ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ εἶναι ἡ μεσότης μεταξὺ τῶν ἀκροτήτων, διότι ὑπερβολὴ ἀρετῆς δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς κακίαν, καθόσον «καὶ κακίαι εἰσὶ ταῖς ἀρεταῖς ἀγχίθυροι». Οὕτως ἡ εὐσέβεια, ἀσεβείας καὶ δεισιδαιμονίας μέση τυγχάνουσα, ἐκατέραν ἀποκηρύττει, ἡ φρόνησις μέση ἀφελείας καὶ κακουργίας ἔστηκεν, ἡ ἐλευθεριότης ἀσωτίας καὶ φειδωλίας, ἡ μεγαλοψυχία ἀλαζονείας καὶ ταπεινότητος, ἡ δὲ ἀνδρεία θρασύτητος καὶ δειλίας». Ἡ μέση ὁδὸς εἶναι ἡ βασιλικωτάτη, καὶ ἡ ἀσκησις τοῦ μετρίου ἀναβιβάζει «εἰς τὴν οὐράνιον κορυφὴν».

3. Ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ εἶναι περιληπτικὴ πάντων τῶν καθηκόντων :

«Ἡ κατὰ Θεὸν προκοπὴ οὐκ ἔστι μονοειδής· πασῶν γὰρ δεῖται τῶν ἀρετῶν εἰς τελείωσιν».

Δέον προσέτι ἡ ἀρετὴ νὰ εἶναι «ζῶσα καὶ πρακτικὴ, μὴ ἐκδηλουμένη ἐν λόγοις, ἀλλ' ἐν ἔργοις· «ἡ τῆς πνευματικῆς πολιτείας ὁδὸς πράξει μᾶλλον ἢ φράσει εὐδοῦται».

Ἡ ἀρετὴ πρὸς τούτοις πρέπει νὰ μὴ ἀσκήται χάριν ἐπιδείξεως, πρὸς τὸ θεαθῆναι· «παντὶ σθένει προσήκει τὴν ἀρετὴν ἀσκεῖν, ἀλλ' οὐκ ἀρκεῖν ἡγείσθαι τὸ δοκεῖν ἀσκεῖν». Ἀρετὴ ἀσκουμένη χάριν ἐπιδείξεως ἀπόλλυσι τὴν ἀξίαν αὐτῆς :

«Ἀρετὴ γὰρ πᾶσα ἀνευ ἐπιδείξεως γενομένη, ἀρετὴ ἂν κυρίως καλοῖτο καὶ εἴη· εἰ δὲ καὶ πρὸς φιλοδοξίαν ἐλκυσθεῖν, καὶ τὸ εἶναι εἰλικρινῆς ἀρετὴ ἀπόλλυσιν». Διὰ τῆς ἐπιδείξεως ἀμαυροῦται τὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς· δὲν πρέπει τις δὲ νὰ νομίζει, ὅτι μὴ διασαλπίζων τὴν ἀρετὴν τοῦ θὰ λησμονηθῇ· «εἰ δὲ νομίζεις λήσασθαι, εἰ μὴ ἐπιδειξαιο, τούναντίον νόμιζε, ὅτι τότε λάμψεις, ὅταν μὴ ἐπιδείξαιο· φιλόνηκον γὰρ πως τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐστί· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μεγαλαυχούντας ἀντιστρατεύεται, τοῖς δὲ ταπεινοῦν ἑαυτοὺς σπουδάζουσι μεθ' ἡδονῆς ἡττάται· κακείνοις μὲν ἀναστέλλον αὐτῶν τὸ φιλότιμον, καὶ τὰ μὴ προσόντα προστρίβεται κακὰ· τούτοις δὲ καὶ τὰ μὴ προσόντα ἐπισημαίνει καλὰ. Ἄλλως τε οὐδὲ ἀρετὴν οἷόν τε λαθεῖν, ἀλλὰ κἂν πρὸς δλίγον φθόνῳ ἐπισκιασθῇ, αὐθις ἀναλάμπει καὶ τῶν ἐπισκιασάντων κρατεῖ· ὥσπερ γὰρ τὸ φῶς οὐχ οἶόντετε λαθεῖν, οὐδὲ τὴν ἀρετὴν».

Ἐπίσης ἡ ἀρετὴ δέον νὰ εἶναι ἀνιδιοτελής «τὸ καλὸν δι' αὐτὸ τὸ καλὸν πράττουσα· οὔτε διὰ μισθόν, οὔτε διὰ τιμωρίαν, οὔτε διὰ πρόφασιν τινα βιωτικὴν, ἀλλὰ διὰ τὸ Θεῷ φίλον, πράττουσα τὸ δέον». Καὶ «εἰ μὲν δι' αὐτὸ τὸ καλὸν τις πράξει, μείζονα ἔχει μισθὸν τοῦ διὰ μισθὸν αὐτὸ ποιοῦντος· εἰ δὲ διὰ μισθὸν Θεῖον, ἐν δευτέρᾳ τάξει τετάχεται· εἰ δὲ δι' ἐπαινον ποιεῖ, ἔξει τοῦτο, δι' ὃ καὶ πεποιήκεν· ὃ δὲ μήτε δι' αὐτὸ τὸ καλόν, μήτε διὰ τὸ Θεῖον μισθόν, μήτε δι' ἀνθρώπινον ἐπαινον ποιῶν τὸ δέον, οὐδὲ ἄνθρωπος εἶναι μοι δοκεῖ, ἀλλ' ἀλιτῆριος δαίμων». Ἐξασκουντες τὴν ἀρετὴν χάριν ἡμιοῦδων, παρέχομεν τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡμιοῖβή δὲν θὰ ἡσκαῖμεν ἀρετὴν. Ἀς μὴ ἐπιζητῶμεν ἐνταῦθα ἀμιοβίας, «τῷ γὰρ ἐνταῦθα εἰληφότι, εἰκότως ὑποτέμνεται ὁ μισθός· τῷ δὲ μὴ εἰληφότι ἀκέραιος δῆλον, ὅτι φυλάττεται. Δέον δὲ προσέτι ἡ ἀρετὴ νὰ μὴ διστάξῃ καὶ πρὸ τῶν μεγίστων θυσιῶν, «ἕως αἵματος».

4. Ἡ τελεία ἀρετὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀνέφικτος, διότι μόνον ὁ Θεὸς εἶναι κατὰ φύσιν ἀγαθός. Καίτοι τινὲς ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν καὶ τὸ ἀκρον τῆς ἀρετῆς, δὲν εὐρίσκονται ἄνθρωποι ὅλως ἄπταιστοι, ἀλλὰ τούναντίον πρέπει πᾶς τις νὰ ὁμολογήσῃ «πάντας ἀνθρώπους καὶ ἐλαττώματα ἔχειν καὶ πλεονεκτήματα· ἀλλὰ τοὺς μὲν εὐδοκίμους καὶ ἀρίστους, μικρὰ μὲν ἔχειν καὶ εὐτελῆ τὰ ἐλαττώματα, μέγιστα δὲ καὶ ὑπερφυῆ τὰ κατορθώματα· τοὺς δὲ ἄλλους ἢ ἀκαλογοῦντα τοῖς ἐλαττώμασι τὰ πλεονεκτήματα ἢ καὶ πλεονεκτοῦντα ἢ καὶ πλεονεκτούμενα». Πάντως «καὶ ἐν τοῖς λίαν ἀρίστοις εὐρίσκεται τις μέμφις καὶ ἐν τοῖς κακίστοις ἀρετὴ».

(Ἐκ τῆς Πατρολογίας Δ.Σ. Μπαλάνου)

Στὸ Ναὸ εἶναι Πραγματικὴ ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ

«Τούτὸ ἐστὶ τὸ σῶμά μου . . .

Τούτὸ ἐστὶ τὸ αἷμά μου». (Ματθ. 14, 24).

Ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ πληροὶ τὰ πάντα. Ὅμως, στὸ ναὸ βρίσκεται κατὰ ἓνα τρόπο ξεχωριστό. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου εἶναι οὐσιαστικὴ καὶ πραγματικὴ.

Τὰ ἄχραντα Μυστήρια εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τὰ εἶδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἱερέως, προσφέρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ θυσία ἀναίμακτη, τὴν ἴδια θυσία ποὺ προσέφερε ἐπάνω στὸν σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ μετὰ τὸ σῶμα Του καὶ τὸ αἷμά Του. Αὐτὸς εἶναι ὁ σοβαρώτερος λόγος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Στὴν ἐκκλησία πηγαίνομε, γιὰ νὰ μετᾶσχουμε στὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὁλόκληρο τὸ μυστικὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία, προσφέρει διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως τὴ φρικτὴ θυσία. Εἶναι ἡ ἀγιώτερη πράξις τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Χριστὸς θυσιάζεται γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Πῶς ἔμπορουν νὰ ἀπουσιάζουν οἱ Χριστιανοί; Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας· πῶς θὰ εὐρίσκωνται μακράν, ἀμέτοχα καὶ ἀδιάφορα τὰ μέλη, ὡς νεκρά καὶ ἀχρηστα; Τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ καθένας χωριστά. Γι' αὐτὸ ὁ πιστὸς Χριστιανὸς δὲν ἔμπορεῖ, χωρὶς λόγο, νὰ λείψῃ ἀπὸ τῆς Θείας Μυσταγωγίας, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ, ὅτι ὑπέπεσε σὲ σφάλμα μεγάλο. Εἶναι πλάνη, ὅταν νομίζουν οἱ χλιαροὶ Χριστιανοί, πῶς ἀρκεῖ μιὰ προσευχὴ πρόχειρη στὸ σπίτι ἢ τὸ ἀνοιγμα τοῦ ραδιοφώνου στὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐφ' ὅσον δὲν συντρέχει σοβαρὸς λόγος.

Πόση χάρι καὶ δύναμι καὶ εὐλογία δίδει ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἡ συμμετοχὴ στὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας μᾶς δείχνει τὸ δράμα τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ.

Εἶδε σὲ ψηλὸ βουνὸ μιὰ ἐκκλησία καὶ ἀπὸ τὸ θυσιαστήριό της ἀναπηδούσαν σταγόνες νερό, ποὺ κάθε σταγόνα γρήγορα καὶ θαυματουργικὰ ἐπολλαπλασιάζετο. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ πρέχῃ κάτω τὸ νερό, καὶ ἔφθανε κοντὰ του, τὸν σκέπασε ὡς τοὺς ἀστραγάλους, ἔφθασε ὡς τὴ μέση του, ἀργότερα ὡς τὸ λαυμὸ του καὶ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ στὸ νερό, ποὺ ἦσαν πιά ποταμοί, καὶ ἐκατέβαινε στὴ νεκρὰ θάλασσα, τὴν ἐγλύκανε καὶ τὴν ἔκανε νὰ θλαστήσῃ κάθε εἶδους ζωή. Αὐτὴ εἶναι ἡ θεία κοινωνία, ποὺ ἀνεξάντλητη, σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες, ζωογονεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅταν καταλάβουμε τί εἶναι τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ ποῖς σκοποὶ ἔχουν, ποτὲ δὲν θὰ λείψουμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ἀπὸ τὴν πανηγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου. Τῆς Λιτανείας προηγούμενοι τοῦ λαοῦ, ὁ Σεβ. Σαλαμίνοσ κ. Γερόντιος, ὁ Ἀρχιμ. Ἰάκωβος, ὁ Ἱερομ. Δανιήλ, ὁ ἐφημέριος αἰδεσ. Νικόλαος Δεσποτίδης, ὁ Ἱεροδ. Ἐπιφάνιος καὶ ὁ πάντοτε πρωτοστατῶν παλαιμάχος ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Ἀνδρέας Βαπορίδης.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω Ἀρχ. Ἰουστίνου Κολοτούρου

Ἰωάννης Γιατράκος	1.000
Ἀριστέα Γρυτσοπούλου	200
	1.200

Μέσω Διαχειριστοῦ

Γερὸν. Εὐθυμία Ἱ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀχαρνῶν - Ἀττικῆς.	7.500
Γερὸς Ναὸς Ἐπαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ	353
Ἀνώνυμος	50
Μοναχὴ Μαγδαληνὴ - Ἡλιούπολις -	100
Γερὸς Ναὸς Ἀγίας Φιλοθέης — Πετράλωνα	421
Γερὸς Ναὸς Τριῶν Παρθένων — Βοτανικὸς	125
Γερὸς Ναὸς Ἐπαγγελιστρίας — Γαλάτσι	150
Μοναχὴ Ἀκακία	30
Νικολέτα Μαλαματενᾶκη	20
Μαρία Παπαδάκη	50
Δέσποινα Σερλιδάκη	50
Μαρία Σερλιδάκη	30
Αἰμιλία Μαστραχᾶ	20
Χρυσούλα Ἀμαρυγιωτάκη	20
Γρηγόριος Τροχαλάκης	50
Ἄννα Παναγιωτάκη	20

Σοφία Ἀντεμισάρη	50
Αἰκατερίνη Τσουκαλᾶ	50
Ἀναστασία Καλιαμπάκη	50
Κυριακὴ Τροχαλάκη	10
Ἀριστείδης Κοτσιφός	40
Ἐμμανουὴλ Χατζηθασιλείου	30
Γερὸς Ναὸς Ἀγίου Νικολάου Χαϊδάρη	110
Γερὸς Ναὸς Ἀγίων Θεοδώρων Ν. Σμύρνης	900
Γεώργιος Ἀναπλιώτης	1.000
Μανασὸς Ἀγάθων	100
Γεώργιος Στενός	100
Γερὸς Ναὸς Ἀγίας Παρασκευῆς	410
Γερὸς Ναὸς Ἀγίου Ἀχιλλεῖου	122
Ἀνδρέας Αὐγερινός	3.335
Γερὸς Ναὸς Ἀγίου Φανουρίου Κορωπί	300
Ζηράκη Χαρίκλεια	50
Γερὸς Ναὸς Παμ. Ταξιαρχῶν — Ν. Ἡρακλείου	2.000
Γερὸς Ναὸς Ἀγίας Φιλοθέης — Πετράλωνα	402
Ἀνώνυμος	100
Γερὸς Ναὸς Ἀγίων Τριῶν Παρθένων	248
Γερὸς Ναὸς Ἀγίου Σπυριδωνος — Λαμία	570
Ἀνώνυμος Κυρία — Λαμία	200
Γερὸς Ναὸς Ζωοδόχου Πηγῆς	175
	17 341

Ἀνακοίνωσις

Χρήματα ἀποστελλόμενα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Γερῆς ἡμῶν Συνόδου ὁδ. Κάνιγγος 32 Τ.Τ. 147 Ἀθῆναι, δεόν ἀπαραιτήτως, ὅπως ἀπευθύνονται ΜΟΝΟΝ εἰς :

1) Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθξέντιον καὶ

2) Ἀρχιμ. Μερκούριον Κασσαμάην.

Οἱ ἀποστολεῖς παρακαλοῦνται, νὰ ἀναγράφουν εἰς τὴν ἐπιταγὴν τὸν προορισμὸν τῶν χρημάτων πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ Διαχειριστοῦ.

Παράκλησις

Θερμῶς παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπως ἀποστείλῃσι τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των. Ὅστω διευκολύνουν τὴν ἐκδόσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐγγράφοντες δὲ καὶ ἕνα νέον συνδρομητὴν μεγάλως συμβάλλουν εἰς τὴν διάδοσίν του καὶ ἐνισχύουν ἠθικῶς καὶ ὁλικῶς τὸν Γερὸν ἡμῶν ἄγων.

Οἰκοδομητικά

ΠΑΙΖΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΦΙΔΙ;

Κάποιος θηριοδαμαστής εἶχε ἀγοράσει ἕνα φίδι μικρό, λίγων μόλις ἡμερῶν, καὶ τὸ χρησιμοποιοῦσε σὰν μεγάλου στίς παραστάσεις του. Μετὰ στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια, πού εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε πὺλ τὸ πῆρε, σ' ἕνα τσίρκο ἔδινε μιὰ παράσταση μὲ διάφορες ἐπιδείξεις κ' ἄλλων θηρίων. Εἶχε λιοντάρια, τίγρεις, λεοπαρδάλεις καὶ στὸ τέλος ἀνοίξε ἡ αὐλαία καὶ παρουσιάστηκε ἕνας τεράστιος βόας. Ἦταν τὸ φίδι πού εἶχε ἀγοράσει ἄλλοτε καὶ τὸ εἶχε ἀσκήσει σὲ διάφορα νούμερα. "Ὅσο κ' ἂν τὸ μεγάλωσε μὲ στοργή καὶ φροντίδα, τὸ φίδι δὲν ἔεχασε τὴ φύση του. Ὅπως πάντα καὶ κεῖνο τὸ θράδυ τυλίχθηκε στὸ σῶμα τοῦ θηριοδαμαστή, μὰ σὲ μιὰ στιγμή ἀκούστηκε μιὰ ὀδυνηρὴ κραυγὴ. Οἱ θεαταὶ νόμισαν πὺς ἦταν κ' αὐτὸ στὸ πρόγραμμα, ὅμως, ξάφνικα εἶδαν τὸ δυστυχισμένο θηριοδαμαστὴ νὰ σωριάζεται κάτω νεκρὸς. Τὸ φίδι εἶχε ἀποφασίσει τούτῃ τὴ φορὰ νὰ τὸν θανατώσῃ.

Οἱ ξηγωνκραυγὲς πάγωσαν στὰ χεῖλη τῶν θεατῶν, σὰν ἀκούσαν τὰ κόκκαλά του νὰ τρίβουν ἀπὸ τὸ σφιγμοῦ τοῦ βόα.

Μὴ παῖξες καὶ σύ, ἀδελφέ μου, μὲ τὸ ἀπαίσιο φίδι τῆς ἀμαρτίας. Ἐκεῖ πὺλ νομίζεις πὺς βρήκες ἕνα σπουδαῖο μέσο γιὰ διασκέδασι, ὁ ἀρχαῖος αὐτὸς ὅπως χύνει τὸ δηλητηριό του καὶ σὲ θανατώνει. Θὰ βρῆς καὶ σύ τὸ ἴδιο τέλος τοῦ δυστυχισμένου θηριοδαμαστοῦ, ἂν δὲν προσέξῃς. Μὴ παῖξες μὲ τὸ φίδι.

Ἐκ τῆς Πατερικῆς σοφίας

Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου (Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

Ἑρωτήσεις

Ἄρα ἅπαντες οἱ κρημνιζόμενοι, ἢ κατακλωνύμενοι, ἢ καταποντιζόμενοι κατὰ θείαν ἀπειλήν καὶ πρόσταξιν πάσχουσιν, ἢ ἐξ ἐνεργείας τοῦ πονηροῦ;

Ἀποκρίσεις

Ὅτι μὲν, καθ' ἃ λέγει ἡ Γραφή, ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ (Ρωμ. 11,33), εἶναι φανερόν. Πλὴν δὲ οὐχὶ πάντες οἱ ἀποθνήσκοντες μὲ βίαιον θάνατον δι' ἁμαρτίας πάσχουσι τοῦτο· διότι καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰωβ, δίκαιοι ὄντες, ὑπὸ τῆς οἰκίας κατεχώσθησαν. Καὶ ὁ Χριστὸς δὲ ἡμᾶς διδάσκει, τοῦτο λέγων, ὅτι «οὐχ ἁμαρτωλότεροι ἦσαν τῶν κατοικούντων ἐν Ἱερουσαλὴμ οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ ἄνδρες, ἐφ' οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος τοῦ Σιλωάμ· οὐτε πάλιν ἐκείνοι, ὧν τὸ αἷμα ἔμιξεν ὁ Πιλάτος μετὰ τῶν θυσιῶν» (Λουκ. 13, 4). ὥστε ἔντεθὲν μαγθάνομεν, ὅτι καὶ δίκαιοι πολλάκις μὲ βίαιον θάνατον ἀποθνήσκουσι κατὰ τινα ἄδηλα καὶ κρύφια τοῦ Θεοῦ κρίματα γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους. Ἄλλους μὲν ὁσους ἄνδρας πολλάκις ὁ Θεὸς συγχωρεῖ ἢ ὑπὸ θηρίων, ἢ σεισμῶν, ἢ ὑδάτων, ἢ κρημνῶν νὰ φονευθῶσι, ὅπως οἱ λοιποὶ φοβηθῶσι λέγοντες· Ἐάν τοιοῦτοτρόπως ὁ τοιοῦτος (δίκαιος) ἄνθρωπος τοῦτο ὑπέστη, τί μέλλομεν νὰ πάθωμεν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ; Καὶ «Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται;» (Α' Πέτρ. 4, 18).

Ἄλλοι δὲ πάλιν ἰσως μικρὰ ἐλαττώματα ἔχοντες, καὶ δι' ἐκείνης τῆς ἀπειλῆς νὰ πάθωσι ταῦτα συγχωρηθέντες, τέλειοι κατόπιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ θὰ εὐρεθῶσι. Ἄλλοι δὲ τινες, ὡς δυνατοί, ἁμαρτίαν λαοῦ ἀναλαβόντες πολλάκις, εἰς πειρασμούς καὶ χαλεπὸν θάνατον ὑπὲρ τοῦ λαοῦ παραδίδονται, καὶ οὕτω εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὸν λαὸν μεγαλυτέραν σωτηρίαν προξενοῦσι. Διότι καὶ ὁ Χριστὸς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἐτραυματίσθη καὶ τῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐδέχθη θάνατον. Τοῦτο λοιπὸν γνωρίζοντες ἅς μὴ ἐκπληττώμεθα ἐλπόντες Ἰησοῦν πριονιζόμενον καὶ Ἰωάννην ἀποκεφαλιζόμενον καὶ Στέφανον λιθοβολούμενον, καὶ Πέτρον σταυρούμενον καὶ ἄλλους πολλοὺς ἁγίους εἰς χαλεποὺς κινδύνους καὶ θανάτους περιπίπτοντας.

Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων κατὰ τρεῖς τρόπους οἱ βίαιοι θάνατοι γίνονται· ἢ ἵνα μὲν τὴν ἀπειλήν ἐκείνων οἱ λοιποὶ σωφρονισθῶσιν· ἢ ἵνα καὶ αὐτοὶ οἱ ἀποθνήσκοντες εὕρωσι μέρος ἀνέσεως ἐκεῖ· ὅθεν πάρα πολλὴν σωτηρίαν ἐκεῖ εὐρίσκουσιν οἱ μὲν πικρὸν θάνατον ἐκ τοῦ σώματος χωριζόμενοι·

καὶ τοῦτο, δηλῶν ὁ Κύριος ἔλεγε περὶ τινῶν πόλεων, μὴ δεχομένων αὐτὸ τὸ κήρυγμα, ὅτι «Γ' ἡ Σοδὸμ ὧν καὶ Γομόρρας ἀνεκτέτερον ἔσται ἐν ἡμέραις κρίσεως, ἢ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ» (Ματθ. 10,15) ἢ πάλιν κατὰ θείαν ὀργὴν καὶ ἀπειλήν Θεοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ Φαραῶ ἔγινε, καὶ ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ. Διότι οἱ μὲν τιμωροῦνται ἐδῶ μόνον ὡς ὁ Λάζαρος· οἱ δὲ ἐν μέρει ἐδῶ καὶ πάλιν ἐν μέρει ἐκεῖ, καθὼς καὶ οἱ εἰς τὰ Σόδομα κατακαέντες· ἄλλοι δὲ ἐκεῖ μόνον, ὡς ὁ πλούσιος (τῆς παραβολῆς τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου).

Μὴ λοιπὸν λέγεις, μὴδὲ περιεργάζου, ὅταν ἴδῃς τινα κρημνισθέντα, ἢ πνιγέντα· «Διατί ἔτσι ἀπέθανεν; Ἄρα ἐφθασεν ἡ ὥρα αὐτοῦ; ἢ παρὰ καιρὸν ἀπέθανεν, ἢ ἐκ τοῦ πονηροῦ τοῦτο ἔγινεν;». Ἀλλὰ γνῶριζε, ὅτι ἐνεκα τῆς ἰδικῆς μας πολλάκις, ἀδιακρισίας καὶ αὐθαδείας, εἰς πειρασμούς καὶ συμφορὰς καὶ θανάτους περιπίπτομεν· καθὼς πάσχουσιν οἱ (ἐσφαλμένως) κρίνοντες τὴν χειμερινὴν τοῦ ἀέρος τροπὴν καὶ τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ λιμένος ἐξάγοντες, καὶ εἰς ἄλλους κινδύνους ἑαυτοὺς ἐπιρρίπτοντες, μῆτε τοῦ Θεοῦ θέλοντες, μῆτε θεθαίως τοῦ διαβόλου, καὶ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ὡς αὐτεξούσιοι, κατ' ἐξουσίαν (ἰδίαν) καὶ αὐθεντίαν πράττοντες· Διότι τοῦ Χριστοῦ λέγοντος «Ἦ μὲν ὧν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πασαι ἡριθμημέναι εἰσι» (Λουκ. 12, 7), εὐδηλὸν ὅτι, ὅχι μόνον ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐδὲ ἀλόγων, ἢ χοίρων ἐξουσιάζει ὁ Σατανᾶς, καθὼς τὸ Εὐαγγέλιον μαρτυρεῖ.

Λοιπὸν ἄλλοι μὲν τῶν τοιοῦτων θανάτων γίνονται, ὡς ἐλέχθη, κατὰ ἀπειλήν Θεοῦ πολλάκις, ἐπὶ τῶν ἀμετανοήτως ἁμαρτανόντων, ὡς ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ τῶν Σοδόμων. Διότι εἶναι γεγραμμένον «Φαῦλοι ἐν θανάτῳ ἐξαισίω», καὶ «Θάνατος ἁμαρτωλῶν πορνερὸς» (ψαλμ. 33, 22) καὶ «Παραπορευομένης καταιγίδος ἀφανίζεται ὁ ἀσεβὴς». (Παροιμ. 10,25) καὶ «Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβὴς» (Παροιμ. 11, 8). Ἄλλοι δὲ κατὰ παραχώρησιν, ὡς ἐπὶ τῶν τέχνων τοῦ Ἰωβ· ἄλλοι δὲ κατ' εἰδησιν Θεοῦ μόνον, μῆτε συνευδοκούντος, μῆτε θεθαίως κωλύοντος· διότι λέγει· «Ὁ ὅχι δὴ οὐ στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν, ἀνευ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανῷ». Ταῦτα δὲ ἔλεγε δεικνύων, ὅτι οὐδὲν ἄγνοοντος Αὐτοῦ γίνεται, οὐχὶ δὲ εἰς πάντα ἐνεργούντος.

Ἰσως δὲ καὶ κατὰ βούλησιν Θεοῦ τινὲς μὲν πικρὸν θάνατον ἀποθνήσκουσι πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν, ὡς εἶπον. Διότι δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ Μαυρίκιος ὁ βασιλεὺς νὰ λάβῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὴν ποινὴν τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ, εἶδε καθ' ὕπνον ὑπερένδοξόν τινα βα-

σιλέα διατάσσοντα νὰ παραδοθῇ οὗτος εἰς Φωκᾶν τὸν στρατιώτην, ὅπερ καὶ ἔγινε. Καὶ ἄλλος δὲ τις ἀναχωρητῆς ἦτο μὲ τέρατα καὶ σημεῖα διαλάμπων, ἔχων καὶ τινα μετ' αὐτοῦ μαθητὴν εἰς τὴν ἔρημον. Εἰς μίαν λοιπὸν τῶν ἡμερῶν συνέβη ὁ μαθητὴς αὐτοῦ νὰ μεταβῇ εἰς πόλιν τινα ἔχουσαν ἄρχοντα πονηρὸν καὶ ἀσεβῆ, καὶ νὰ εὕρῃ αὐτὸν ἀποθανόντα, καὶ συνοδεῖα ὄχλου πολλοῦ μετὰ τιμῆς καὶ κηρῶν καὶ θυμιαμάτων κηδεύμενον· ἐπιστρέφαντος δὲ αὐτοῦ (τοῦ μαθητοῦ) εἰς τὴν ἔρημον, εὗρε τὸν θεοφόρον αὐτοῦ ἐπιστάτην (γέροντα), ὑπὸ ὑαίνης φαγωθέντα. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ ἀνησυχῇ καὶ νὰ ζητῇ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Θεόν, λέγων. «Ποῦ ἡ δικαιοκρασία σου, Κύριε; Πῶς ἐκεῖνος ὁ πονηρὸς ἄρχων, πολλὰ σε παροργίζας, ἔτσι ἐνδόξως ἀπέθανεν, ὁ δὲ ἅγιος οὗτος, πολλὰ σοι δουλεύσας, τοιοῦτον ὑπέστη ὑπὸ θηρίου θάνατον;». Ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ τοιαῦτα αὐτοῦ ζητούντος νὰ μάρτυρῃ, ἐπέστη εἰς αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπεν. «Ἐκεῖνος ὁ ἄρχων, ὅπως πονηρὸς ὢν, εἶχεν ἐν ἔργον ἀγαθόν· ἀπέλαβε δὲ τὸν μισθὸν ἐκείνου τοῦ ἐνός ἀγαθοῦ, καὶ ἀπῆλθεν ἐκεῖ τελείως καταδικασμένος. Ὁ ἰδικός σου ἐπιστάτης, πάντα τὰ εἰς τὸν Θεὸν ἀρεστὰ ἐκτελέσας, εἶχε καί, ὡς ἄνθρωπος, μικρὸν τι ἐλάττωμα, καὶ ἔνεκα τοῦ μικροῦ τούτου (ἐλαττώματος) συνέβη εἰς αὐτὸν ὁ (τοιοῦτος) θάνατος, καὶ ἀπῆλθεν ἐκεῖ τελείως καθαρισθεὶς.

Ὅθεν δὲν πρέπει νὰ κατακρίνωμεν μετὰ πεποιθήσεως τοὺς ὑποστάντας διαίους θανάτους. Διότι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων σαφῶς δύναται νὰ γνωρίσῃ, μὲ ποίαν κρίσιν ὁ Θεὸς διοικεῖ τὰ τοιαῦτα, ἐπειδὴ καὶ εἰς δικαίους ἀνθρώπους πολλάκις τοιοῦτοι θάνατοι ἐπῆλθον κατὰ τινὰς ἀδήλους λόγους. Διότι λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής: «Ἔστι δίκαιος ἀπολλύμενος ἐν τῷ δικαίῳ αὐτοῦ, καὶ ἔστιν ἀσεβὴς, μένων ἐν τῇ κακίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἔστι δίκαιος ὃ συναντήσεται συνάντημα ὡς δίκαιός» (Ἐκκλ. 7, 16). Καὶ Δαυὶδ «Ὁ Θεός, ἡ ληθούσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἐμίαναν τὸν νόμον σου, ἄγιόν σου, ἔθεντο. Τερουσαλήμ ὡς ὀπωροφυλάκιον, ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου ἐρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὀσίων σου, τοῖς θηρίοις τῆς γῆς· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ κύκλῳ. Τερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἦν ὁ θάπτων» (ψαλμ. 78, 1 — 3). Ἀλλὰ καὶ ὀλιγοχρόνιοι πολλοὶ τῶν δικαίων γίνονται πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν, καθὼς πάλιν λέγει ὁ Σολομών, ὅτι «Ἐὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἡ γαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη, ἵνα μὴ κακία ἀλλ' ἀξίη σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος

ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακόν. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας» (Σοφ. Σολ. Δ', 10 — 14).

Καὶ εἰς ἀσθενείας διηνεκεῖς, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἀμαρτωλοὶ περιπίπτουσι καὶ δίκαιοι πολλάκις ἀνθρώποι, τοῦ Θεοῦ συγχωροῦντος καὶ θέλοντος, περιπίπτουσι. Καὶ εἰς πάθη τοιαῦτα καὶ εἰς θανάτους πονηροῦς, ἵνα ἐπιδείξῃ (ὁ Θεός) τὸ δοκίμιον τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπομονῆς τῶν δικαίων, ὅτι καὶ τὰ ἐπίπονα καὶ τὰ θλιβερά πράγματα εὐχαρίστως δεξάμενοι, καὶ θανάτους χαλεποὺς ὑπομείναντες, δὲν μετεβλήθησαν κατὰ τι τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης, καθὼς καὶ ὁ Ἰσαάκ, εἰς τὸ γῆρας αὐτοῦ, στερηθεὶς τοῦ προσκαιροῦ τούτου φωτὸς τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην δὲν ἀπέβαλε. Καὶ ὁ Ἰωὴδ πάλιν εἰς μεγάλους πειρασμοὺς παραδοθεὶς, ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Ἀπόστολος (Παῦλος) ἀσθένειαν ἔχων εἰς τὴν σάρκα αὐτοῦ παντοτεινῇ, τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην δὲν ἔπαυσεν ἔχων· περὶ τῆς ὁποίας ἀσθενείας πληροφορῶν, λέγει· «Καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀποκαλύψεων, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος Σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ὑπὲρ τοῦτου τρίς τὸν Κύριον παρακάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ καὶ εἴρῃ κέ μοι. Ἀρκεῖ σοὶ ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορινθ. 12, 7 — 9). Καὶ πάλιν περὶ ταύτης τῆς ἀσθενείας πρὸς Γαλάτας λέγει· «Καὶ τὸν πειρασμόν τὸν ἐν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξουθενήσατε, οὐδὲ ἐξεπτύσατε, ἀλλ' ὡς ἄγγελον Θεοῦ ἐδέξασθέ με ὡς Χριστὸν Ἰησοῦν» (Γαλ. Δ', 13 — 14). Ἐπειδὴ λοιπὸν, ὡς ἐδείχθη, καὶ εἰς ἁγίους ἀνθρώπους συμβαίνουν περιστατικὰ τινα πράγματα, καὶ ἀσθένειαι σωματικαί, καὶ θάνατοι χαλεποί, δὲν δυνάμεθα προπετῶς καὶ ἀπολύτως νὰ κατακρίνωμεν ὡς ἀμαρτωλοὺς τοὺς πάσχοντας τοιοῦτόν τι. Καὶ τοῦτο ἔπως μὴ κακῶς καὶ ἐσφαλμένως κρίνοντες τὰ λεχθέντα πράγματα, ὁμιοῦσθαι πρὸς τοὺς φίλους τοῦ Ἰωὴδ, οἱ ὁποῖοι τὴν μὲν φρικτὴν πληγὴν καὶ τὸ πλῆθος τῶν σκολήρων ἰδόντες, καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ μὴ γνωρίσαντες, καθ' ἣν συνεχώρησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτους πειρασμοὺς νὰ δεχθῇ παρὰ τοῦ διαβόλου, κατέκριναν αὐτὸν ὡς ἀμαρτωλόν, καὶ ἐμελλον νὰ ὑποστῶσι φοδερὰν ἀπώλειαν, ὡς παρὰ τὴν ἀλήθειαν (τῶν πραγμάτων) ὁμιλήσαντες, ἐὰν μὴ ταχέως ἢ προσευχῇ τοῦ Ἰωὴδ ἴδωμεν τὸν Θεὸν δι' αὐτοὺς ἔκαμινεν. Ὁ δὲ φονεὺς σκοτώνει μὲν τὸν ἐμπεσόντα εἰς αὐτὸν ἄνθρωπον κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, σκοτώνεται δὲ οὗτος πάλιν παρὰ τῶν ἀρχόντων, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, διότι ἔγινε ἐπιθυμητῆς καὶ πληρωτῆς πονηροῦ πράγματος.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ συλλειτουργία

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας συνε-
λειτούργησεν εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Ἀγίας
Σοφίας μετὰ τὸν Βρεταννὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Καν-
τέρμπουρι. Ὁ Ὀρθόδοξος λαὸς θλίβεται καιρίως διὰ
τὴν στάσιν ταύτην τοῦ Προκαθημένου τοῦ Φαναρίου,
ὅστις, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν τελευταίων ἐνεργειῶν καὶ
δηλώσεών του, ἐπώλησε φεῦ! τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀντὶ
πινακίου φακῆς καὶ ἔχει κάμει τὴν ἑνωσιν οὐχὶ μό-
νον μετὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοὺς
Ἀγγλικανούς.

Ἄς εὐχόμεθα τῷ Ὑψίστῳ ὑπὲρ διαφωτίσεως τῆς
διανοίας αὐτοῦ, ἵνα οὕτω κατανοήσῃ, ὅτι ἐξεστράφη
τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ θαδίζει εἰς τὸ σκοτὸς τῆς πλά-
νης καὶ τῆς κακοδοξίας.

Ἀξία δακρύων κατάστασις

Εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» τοῦ Ἰανου-
αρίου δημοσιεύεται φωτογραφία μετὰ καθολικὰς Μονα-
χὰς ἐκ Μεδρίτης, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται μετὰ ὄργα-
να εἰς τὰς χεῖρας ἐκτελοῦσαι μοντέρνους ρυθμούς. Καὶ
τοῦτο πράττουν, ἰσχυρίζονται, διὰ νὰ πλησιάσουν εὐ-
κολώτερον τὴν νεότητα καὶ νὰ τὴν ὠφελήσουν πνευ-
ματικῶς.

Ἀπαρεῖ κανεῖς καὶ ἐξίσταται, πῶς εἶναι δυνατόν
νὰ ἐπηρεάσουν ἐπωφελῶς τὴν νεολαίαν μετὰ τὸ πνεῦ-
μα τοῦ κόσμου καὶ τὴν χρῆσιν μέσων μὴ προσαδόν-
των τῷ Μοναχισμῷ. Ποῦ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ὀρθόδο-
ξου Μοναχισμοῦ, τοῦ αὐστηροῦ καὶ ἀσκητικοῦ καὶ μὴ
ἐπιτρέποντος τὴν ἐκασχόλησιν τοῦ Μοναχοῦ μετὰ
τοῦ κόσμου; ἀλλὰ τί τὸ παράδοξον, ἀφοῦ ὁ Παπισμὸς
ἐξέκλινεν τῆς ὁρθῆς Πίστεως; εἶναι δυνατόν ποτε οὗ-
τος νὰ μὴ παρουσιάσῃ πλείστα ὅσα ἄτοπα καὶ μὴ
συμφωνοῦντα πρὸς τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ χριστιανι-
σμοῦ, τὸ ὁποῖον οἰκτρῶς παρεξήγησε καὶ παρηρμή-
νευσε;

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου ἐχει-
ροτονήθη διαδοχικῶς εἰς ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον ὁ
Ἀναγνώστης Μοναχὸς τοῦ Γέροντος Ἀρχιμ. Μερκου-
ρίου Καλοσκάμη Κύριλλος Θεοφ. Ἀναγνώστου τὴν
28 Ἰανουαρίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς
Πειραιῶς.

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σαλαμίνος κ. Γεροντίου
ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, ὑποδιάκο-
νον καὶ Διάκονον τὴν 29 Ἰανουαρίου εἰς τὸν Ἱερὸν
Ναὸν Ἀγ. Γεωργίου καὶ Νέστορος, καὶ εἰς Πρεσβύτε-
ρον τὴν 30 Ἰανουαρίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Τριῶν
Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης ὁ ἐκ Κοζάνης Ἰωάννης Πα-
ρασκευᾶ Τσαουσίδης.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν σταδιοδρομίαν.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 19 Φεβρουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν τῆς Τυ-
ροφάγου, ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Φιλο-
θέης τῆς Ἀθηναίας, πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς
χοροστασίας ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Ἀνω Πετραλώ-
νων.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 11 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ὁ
παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀντώνιος
Τσάκωνας χρηματίας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπίτροπος
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀχιλλεῖου Γούβας — Ἀθηνῶν.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ, ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1) Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ θρησκευτικὸν διή-
γημα : «Ἡ Ράξα τοῦ Ταναθούργου».

Τὴν ἐκδοσὶν ταύτην ἐπιπραγματοποίησεν ὁ γνωστὸς
ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον ἐκδότης κ. Σωτήριος Ν. Σχοινῆς.

Τιμᾶται δρχ. 10.

Γράφατε εἰς τὴν Διεύθυνσιν :

Ὁδὸς Χατζηαργύρη 37

Βόλος

Τηλ. 64-05

2) Ἐξεδόθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Ἀ-
στήρ» τὸ βιβλίον «Τίμιος μετὰ τὴν Ὁρθό-
δοξίαν» τοῦ Χρήστου Γιανναρά. Πρόκειται περὶ
ἐνὸς καλλιτεχνικοῦ τόμου μετὰ δοκίμια καὶ μικρὰ μελε-
τήματα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐρώτημα διὰ τὴν
σημασίαν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ παράδοσις τῆς
Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς πνευ-
ματικῆς αὐτοσυνειδήσεως τοῦ Νεοέλληρος σήμερον. Ἡ
ἐκδοσις κοσμεῖται μετὰ βυζαντινὰς εἰκόνας ἐκτὸς κει-
μένου.

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ βιβλίον ἐξ 94 σελίδων
τοῦ κ. Κωνσταντίνου Καθαρνοῦ, Πανεπιστημιακοῦ Κα-
θηγητοῦ τοῦ «Κλῆρκ Γιουνιβέρσιτυ» τῶν Ἡνωμένων
Πολιτειῶν.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐ λ λ ἄ ς
κ α ι Ὁ ρ θ ο ὁ ξ ί α» περιέχει ἐκλεκτὰ ἄρθρα
ἀναφερόμενα εἰς τὸν μακαριστὸν Φώτην Κόντογλου καὶ
ἄλλα μετὰ θέμα τὴν βυζαντινὴν τέχνην, τὴν Ὀρθόδο-
ξον Παράδοσιν, τὸ Ἅγιον Ὅρος κ.λπ.

Τιμᾶται δρχ. 15.

Ἐκδότης : Ὀρθόδοξος Τύπος.